XXII. évfolyam 28. szám   Ára: 1 forint   1966. július 14

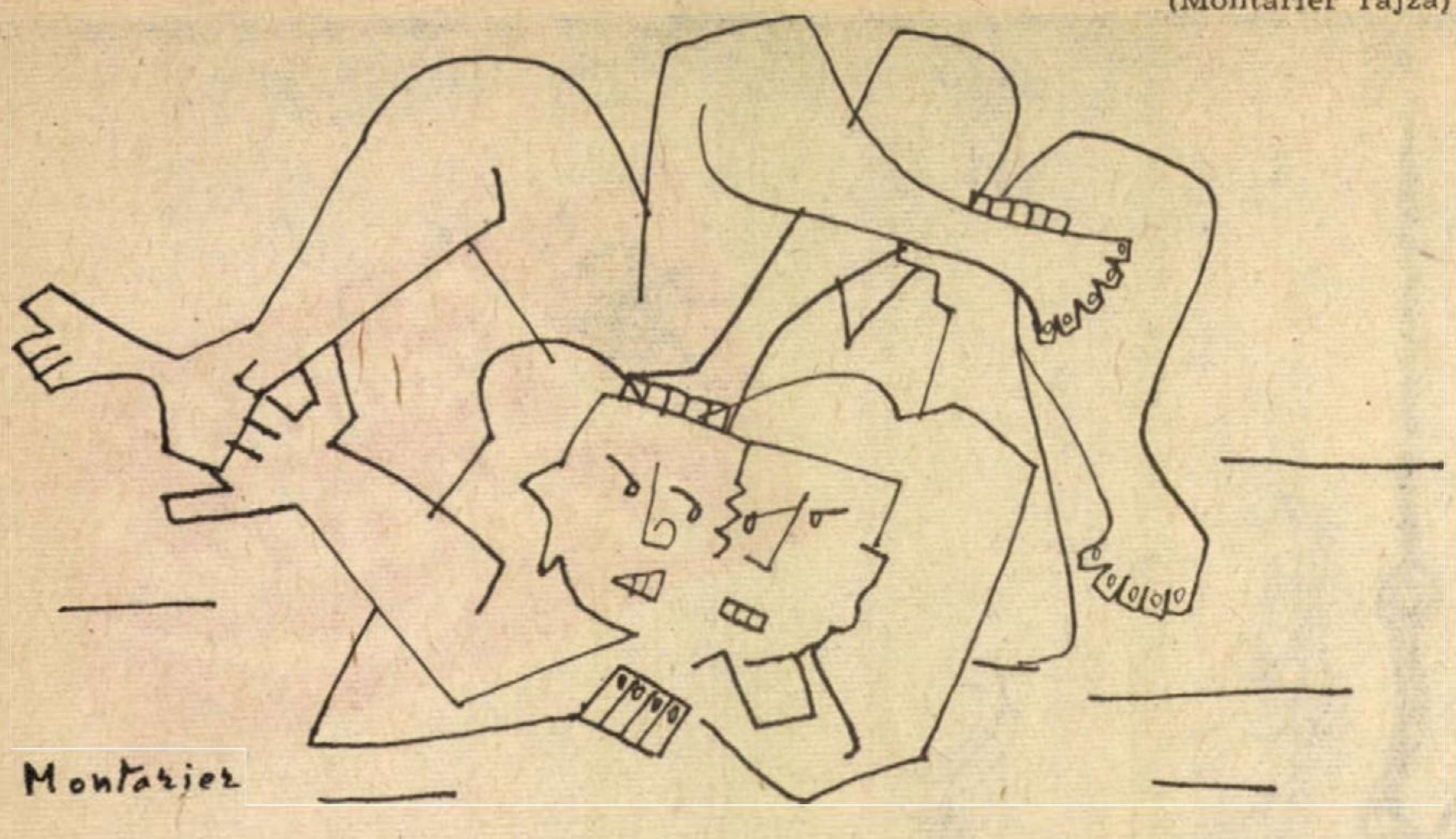
Hegedűs István rajza

KÉT FÉLIDŐ A POKOLBAN

(Futball-revünk a 8—9. oldalon)

Mérkőzés közben

(Montarier rajza)

– Kedves lennél, ha megvakarnád a bal lábamat...

MELEG VAN

Hajnalban azt álmodom, hogy egy nedves csőben fekszem hanyatt, miközben az arcomon egy róka fekszik. Verejtékezve ébredek, a rádió éppen most mondja be, hogy a délelőtti órákban a hőmérséklet el fogja érni a harminc fokot. A feleségem jön be fürdőruhában, strandpapucsban, hozza a kávémat, tálcán. A csészealj helyett egy üveg-hamutartóban üldögél a pohár.

– Nagyon meleg van – mondja tikkadtan, és szórakozottan megissza a kávémat, azzal kiviszi..

– Csinálj nekem egy kávét – szólok hozzá, és megyek a fürdőszobába. A fogpaszta beszáradt, a cipőkrém kiszáradt, a víz nyirkos. A papucsom gombásodásnak indult. Felöltözöm. Feleségem a szobában pilledten ül, és issza a kávémat.

A villamosmegállóban vörös szemmel ácsorognak az utasok. Feltolakszunk, az előttem haladó felmutatja a kalauznak a Lukács-uszoda bérletét. – Köszönöm – mondja a

jegykezelő, és megtörli a homlokát.

Bent a hivatalban kávét iszunk. Egy középkorú férfi jön be, a kézirata után érdeklődik, gyöngyözik a halántéka. Mondom neki, hogy az írása rossz, használhatatlan. A férfi szórakozottan hallgatja, majd hálálkodva meghajol, és megy.

Átszaladok a szomszédos villamossági boltba, hogy egy ventillátort vásároljak. – Sajnos, kifogyott – mondják szomorú mosollyal. A pultokon, valamennyi eladó mellett ventillátorok járnak.

A vendéglőben zöldborsó-levest kérek, főtt marhahússal. A pincér verejtékezve szaladgál negyed órája egy lángoló palacsintával a kezében, arca rőt színben ég a palacsinta fényében. Nem tudja megállapítani, hogy ki rendelte a palacsintát.

– Nagyon meleg van – mondja egy vendég mellettem, és a papírszalvétával megtörli a nyakát.

A teraszon egy őrült ül, kétsoros, sötét zakóban, nyakkendővel. Csokoládétortát eszik, a sütemény nagy tócsákban olvad a tányérján. A járókelők megtorpannak előtte, dermedten figyelik. Az őrült váratlanul zsebkendőt ránt elő, és tüsszent.

Az aszfalton egy orvos vonszolja magát előre. A vérnyomásmérője kilóg a táskájából, húzza maga után.

Feleségem érkezik a kávéházba, nem vesz észre, rá kell, hogy szóljak. Leül mellém, és kimerülten kortyolni kezdi a kávémat.

Kétségtelenül nagyon meleg van máma.

(somogyi)

Meglepő eset

– Miért hagyják a kagylót az asztalon heverni?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A LEPKE SZÁRNYA ÉS A MINI-BÜFÉ

A főváros használtcikk-piaca, a tangó, néhány éve kapott új otthont a városszéli prérin, a Nagykőrösi úton. Épült ott, a többi között, egy fedett csarnok is, amelyre kecses lepketetőt raktak, azzal a rendeltetéssel, hogy az árusokat és portékáikat megvédje esőtől, hótól, mindenféle folyékony áldástól. Betonszegéllyel is körülvették az árusteret, hogy a piac útjairól ne folyjék be a víz a portéka alá. Okos elképzelés volt ez, csupán a kivitelezésnél támadt némi *hézag*. A „lepke" szárnya ugyanis egy méterrel rövidebb a kelleténél, így a víz nem a betonszegélyen *kívülre* folyik le róla, ahogy illenék, hanem azon *belülre*. A szegély pedig – amely száraz időben csak arra jó, hogy a vásárlók orra bukjanak benne – csapadékos időben szilárd gátként is megállja a helyét: felfogja a tetőről lezúduló áradatot, nem hagyja, hogy a víz utat keresve magának elfolyjék, tereli szépen visszafelé, be a pultok és az áruk alá, az eladók végtelen örömére...

Hogy mi a megoldás? Kézenfekvő: ha rövid a tetőd – *toldd meg egy méterrel!*

*

Van egy „Falatozó" névre hallgató miniatürizált vendéglátóipari egység is a piac területén. Ennek a mini-büfének icurka-picurka a kiszolgálóhelye, induri-pinduri a raktártere, falatka a konyhája. Egyszóval minden nagyon picinyke benne – *csak a forgalom és a bevétel nagy*. Minden elismerés megilleti a kis büfé dolgozóit, akik rendkívül „szorongatott" helyzetben, ládahegyek és söröshordók között bujkálva, kötélidegzetről és kötéltáncosi képességekről téve tanúságot, nagyon nehéz körülmények között végzik munkájukat. De az elismerésen túl, jobb munkakörülmények is megilletnék őket. Korrigálni kellene a tervezők „szűkkeblűségét" – s nagyobb „életteret" kellene biztosítani a büfének. A legalkalmatosabb megoldás az lenne, ha a szomszédos élelmiszerbolt helyiségét is megkapnák. Nemcsak a konyhát és a raktárt tudnák megnagyobbítani ezáltal, hanem egy olyan felszolgálóhelyiséget is nyernének, ahol a kedves vendég ülve, asztalnál fogyaszthatná sörét, borát, ebédjét.

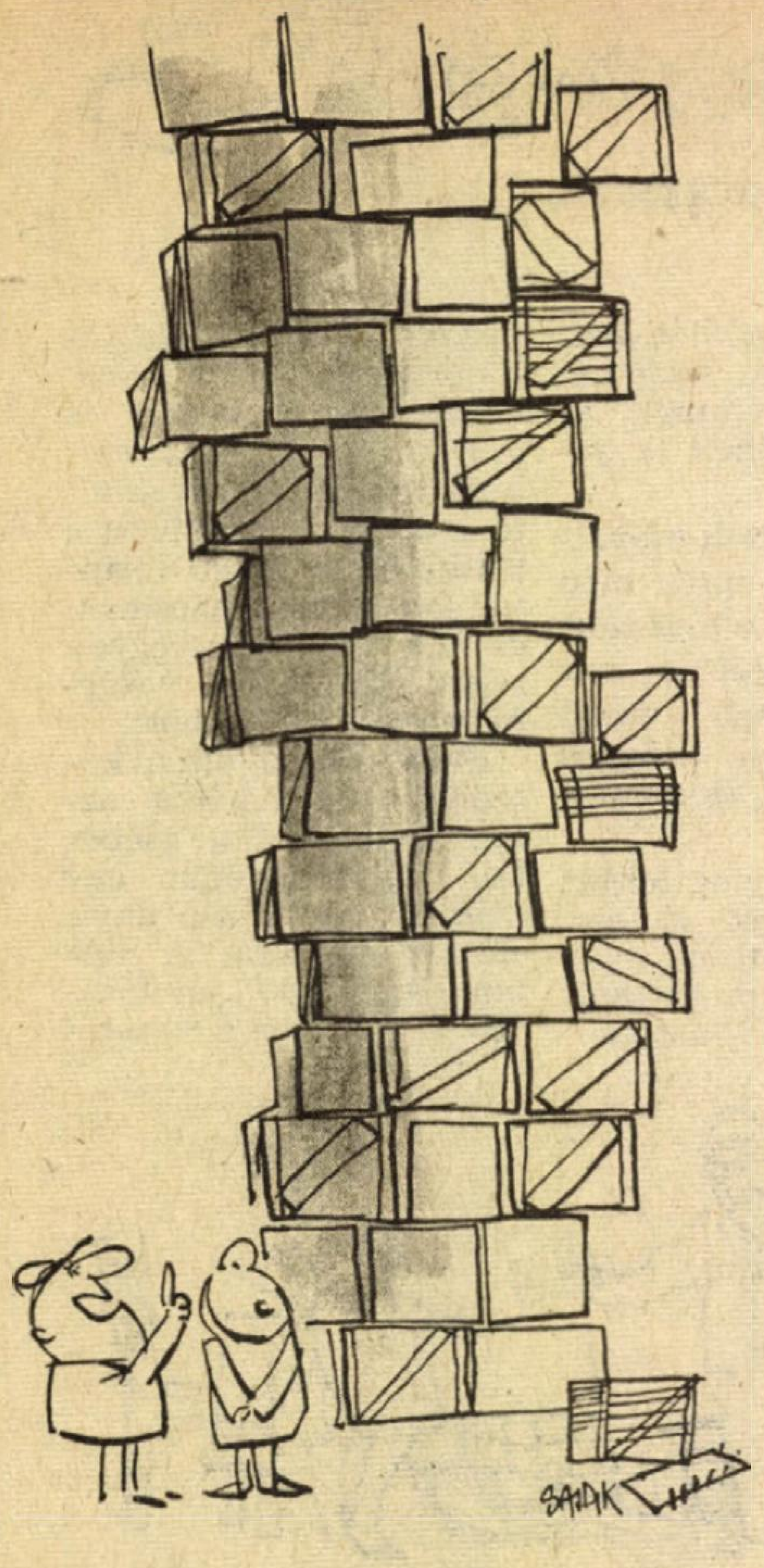
Persze, a boltra is szükség van, azt sem szabadna megszüntetni, arrább kellene egy kicsit „tolni". A Bizományi Áruház, amelynek motorkerékpár részlege igen nagy területet ural, igazán szoríthatna egy kis helyet neki. Testvérvállalatokról lévén szó, talán nem is elképzelhetetlen egy ilyen hármas „lakáscsere".

Próbálják meg – hátha sikerül!

(R.)

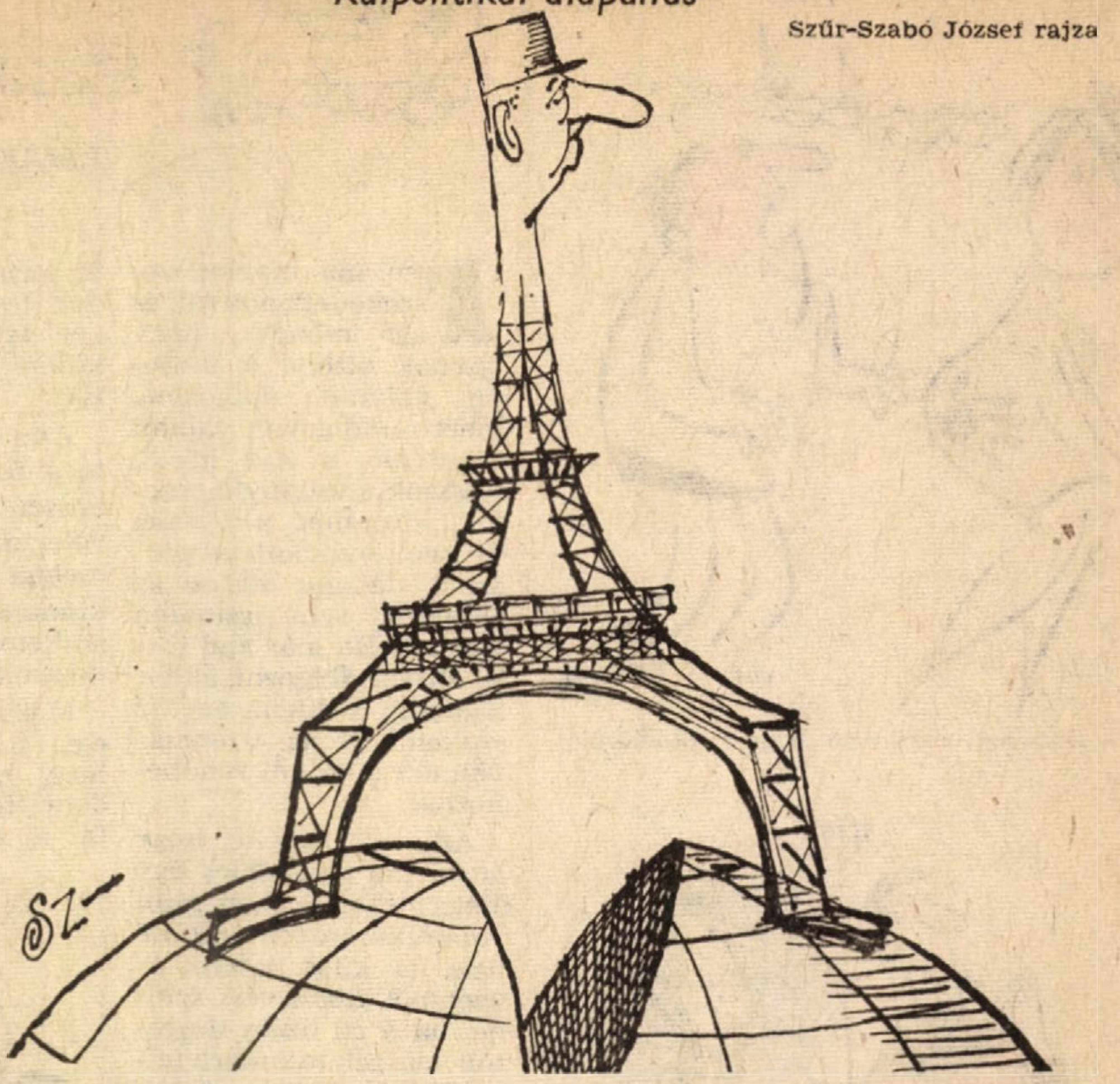
Raktárhiány

– És a tetejére építünk majd egy presszót kilátóval . . .

Külpolitikai alapállás

Szűr-Szabó József rajza

Nyári program

– Ne vigyél kísértésbe!
– Hát hova vigyelek?

Ketten beszélnek

— Mondja Virizlay kartárs, kérdezhetek magától bizalmasan valamit?

— Hát persze. Nem vagyunk jó kollégák? Miről volna szó?

— De kettőnk között marad, ugye?

— Számíthat rám. Nos?

— Milyen hivatalban dolgozunk mi?

— Hogyhogy milyen hivatalban? Nem értem.

— Mi a dolga annak a hivatalnak, ahol mi dolgozunk?

— Úgy értsem, hogy maga nem tudja, milyen hivatalban dolgozik?

— Esküszöm, hogy nem.

— Hány éve jár be ide minden reggel?

— Még csak négy.

— És hogy került hozzánk?

— Ajánlott valaki.

— És aki ajánlotta, nem mondta meg, hogy hova ajánlja?

— Nem. Csak egy levelet adott Bőhmneky igazgatóhoz. És felvettek.

— És Bőhmneky igazgató se mondta, hogy mi a hivatal dolga?

— Nem. Csak azt mondta, hogy kétezeregyszáz forint lesz a fizetésem és a számlamásolatokat kell egyeztetnem.

— De hát úgy tudom, hogy maga igen jól dolgozik.

— Én is meg vagyok elégedve. Csak az bánt, hogy nem tudom, milyen hivatal ez tulajdonképpen.

— Ez példátlan eset. Még sohasem nézte meg a táblát a kapu alatt?

— Valami hét tábla van kint. Mit tudom én, hogy melyik a mienk?

— És a kollégáitól sohasem hallotta, hogy milyen hivatalban dolgozunk?

— Én a munkámat végzem, és nem figyelek a fecsegésekre. A munkámhoz nekem nem kell tudnom, hogy mi a hivatal dolga, sőt, egyenesen semmi közöm hozzá. Csak a kíváncsiság nem hagy békén. Ugyan árulja már el.

— Példátlan eset. Hogy valaki négy éve dolgozik egy helyen, felveszi a fizetését, sőt, a jutalmakat is, és nem tudja, hogy . . . Már ne is haragudjék, Trepp kartárs, de példátlan eset . . .

— Megmondja vagy nem?

— Megmondom. Nem titok elvégre. Ahol mi dolgozunk, az a Központi Halstatisztikai Intézet, közvetlenül a Vízügyi Tröszt alá rendelve. Nem árt, ha megjegyzi magának.

— Ez biztos?

— Úgy tudom, igen. Miért?

— Mert nekem is ez volt az érzésem, de tegnap estefelé a Váci utcában egy ház kapuján ezzel a felirattal láttam egy táblát, s ezek szerint a Központi Halstatisztikai Intézet ott van.

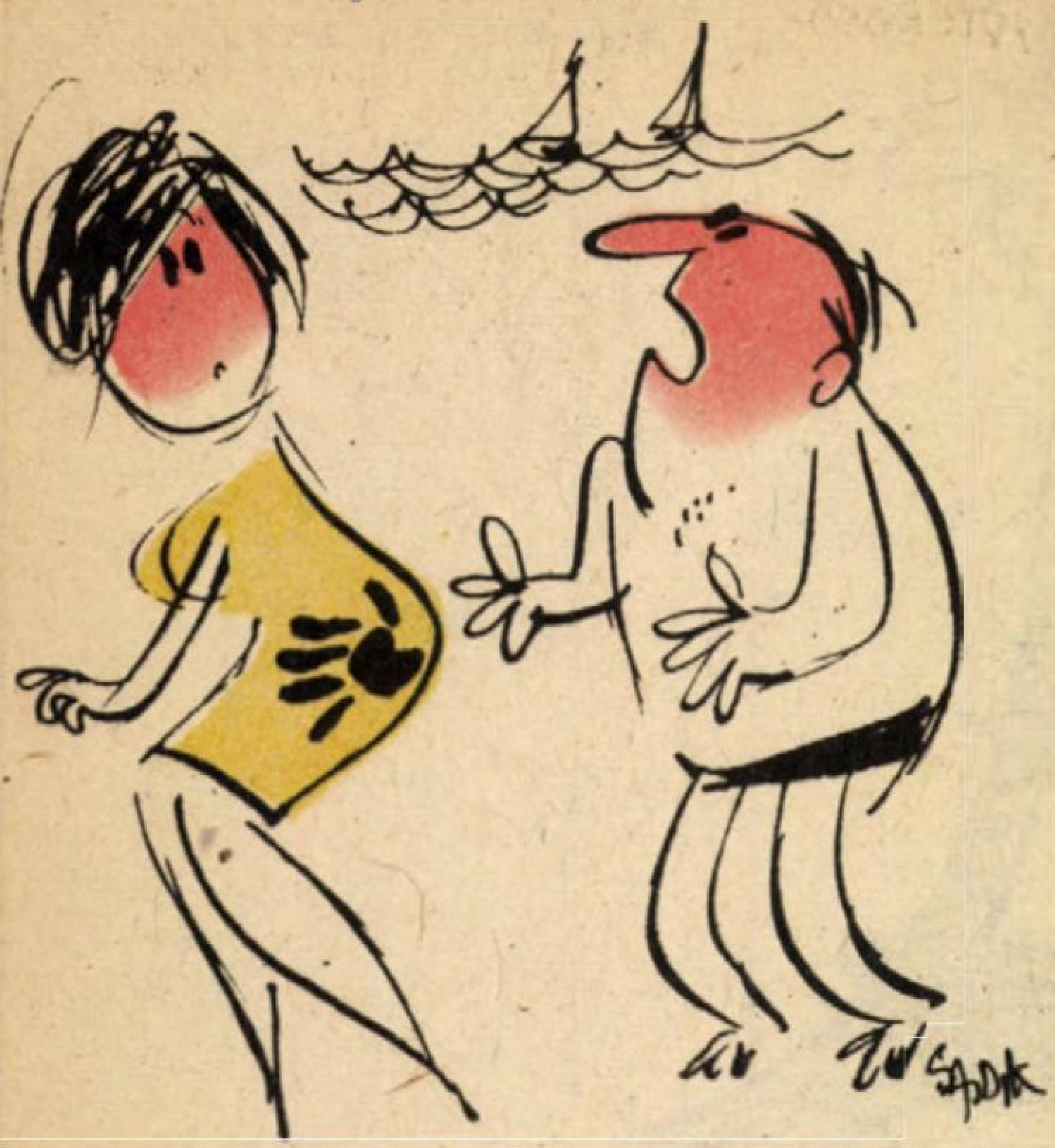
— Áthelyeztek volna minket?

— El tudom képzelni. Honnan tudhatnánk bizonyosat?

— Megmondom. De maradjon köztünk a dolog. Hívja fel a tudakozót és kérdezze meg, kinek a száma a 688—788. Aztán szóljon be nekem, mert most már én is kíváncsi vagyok.

(t.)

Új divat a frottír-ruha

– Bocsánat, azt hittem, hogy a törülközőm!

Ifjak

– Te mit csinálsz?
– Munkaerő-tartalék vagyok...

A szívesség

(LACIKA MONOLÓGJA)

Anyu ma megint veszekedett apuval, és azt mondta, hogy apunak otthon is kellene valamit dolgoznia, mert mindig van valami tennivaló a ház körül. Rosszak a villanykapcsolók, elromlott a vasaló, és nem működik a porszívó, de apu otthon az istennek sem csinálna semmit. Ha már apu lusta otthon dolgozni, akkor legalább küldene egy jó szakembert az üzemükből, aki mindent rendbehozna.

Apu azt felelte, hogy őneki ma már nincs úgy idege otthon fusizni, mint valamikor régen volt, de nem is küld senkit az üzeméből. Rossz vért szülne, ha ő az üzem dolgozóit maszek munkára felhasználná. Anyu sohasem akarja megérteni, hogy egy vezetőnek mindig tisztán kell állnia. Van elég sok javítószövetkezet, meg maszek kisiparos, hívjon fel egyet anyu, kijönnek azok mindjárt.

Azt mondta erre anyu, hogy ő ezt nagyon jól tudja, de legutóbb is 350 forintot fizetett a porszívóért, mert azt mondták, hogy kiégett a motorból a szénkefe, tekercselni is kell, és most is azt mondhatják, mert ez olyan, mint az órásszakma, nem látni bele. Ha apu küld egy szakembert, és annak ad anyu 50 forint borravalót, boldog lesz, hogy szívességet tett az apunak, és külön keresethez is jutott.

Apu ugyancsak csóválta a fejét, de anyu még hosszú ideig vitatkozott vele, míg végül is apu megígérte, hogy majd utánanéz egy ügyes szakembernek, és elküldi hozzánk.

Másnap tényleg feljött egy bácsi, apu küldte, hogy megjavítson mindent. Rögtön megcsinálta a rossz villanykapcsolókat, és aztán azt mondta, hogy a vasalót meg a porszívót el kell vinnie, és szét kell szednie, mert csak a műhelyben tudja megállapítani, hogy mi a baj.

Anyu megköszönte a bácsinak, és azt mondta, jól van, és azt is mondta, hogy nem lesz majd hálátlan, csak jól csinálja meg.

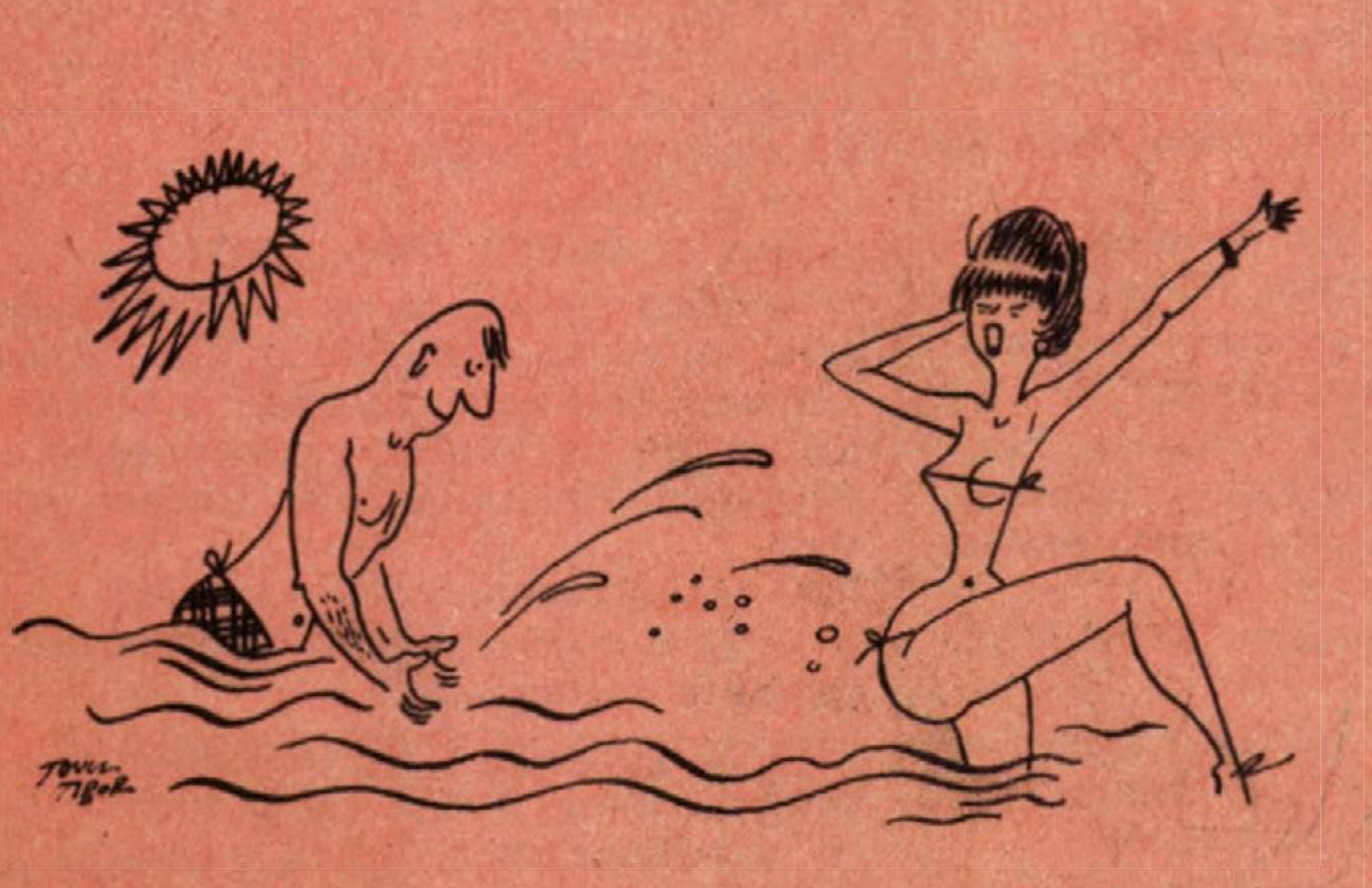
Öt nap múlva a bácsi hazahozta a vasalót, és a porszívót. Anyu kipróbálta mind a kettőt, és nagyon örült, hogy milyen remekül megcsinálta a bácsi, aztán kivett a retiküljéből ötven forintot, odaadta a bácsinak, és azt mondta, vegyen rajta magának vasárnapra egy kis jó bort.

Most meg a bácsi köszönte meg a pénzt aztán belenyúlt a zsebébe, kivett onnan egy számlát, és letette anyu elé az asztalra. A villanykapcsolók javításáért 25 forintot, a vasalóért 32 forintot, a porszívó javításáért 270 forintot számítottak fel, mert megint kiégett belőle a szénkefe, és tekercselni is kellett. Összesen 347 forintot kért a bácsi, amit anyu nagyon dühösen ki is fizetett a szövetkezetnek, mert apu onnan küldte a bácsit, nem pedig a saját üzeméből.

Földes György

Strandon

– Jaj, Pista, hagyja abba! Elázik a fürdőruhám!...

Elismerés

– ... és ő maga írja a számait! ...

SÖPÖRJÜNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!

A LUDAS MATYI TISZTASÁGI SZOLGÁLATA

Akit érdekelnek a frappáns kontrasztok, az ne sajnálja a fáradságot, és bandukoljon el az Erzsébet-híd budai hídfőjének tőszomszédságában levő Groza-rakpartra. Ugyanis a gyönyörű, hipermodern 11. számú ház mellett egy jókora, bekerítetlen telek színesíti a városképet, tele mindenféle törmelékkel. A Duna-parton annyian sétálnak, hogy ha minden arra járó egy-egy fél téglát magával vinne társadalmi munkában, néhány nap alatt eltűnne ez a szégyenfolt köztisztaságunk térképéről. Addig is

A PISZKOS BUDAPESTÉRT

érdemrenddel tüntetjük ki az I. kerületi Tanács illetékeseit.

*

A Döntőbizottság tapasztalatai szerint a VII. kerületi Házkezelési Igazgatóságnak van a legnagyobb elfekvő szemétkészlete a fővárosban. Nagyon sok ház udvarán vár hosszú hetek és hónapok óta elszállításra egy-egy jól megtermett szemétdomb. A régebben már felsoroltakon kívül, ezen a héten a Nagydiófa utca 5., a Kisdiófa utca 6. és a Dózsa György út 64. számú házak udvaráról régóta elkívánkozó hulladékhegyeket ajánljuk a HKI figyelmébe. Szíves intézkedésüket előre is megköszönve, korábbi kitüntetéseik mellé még egy

EZÜST KUKA

díjat utalunk ki részükre.

*

E heti

BRONZ KUKA

díjunkat a XIV. kerületi Házkezelési Igazgatóságnak adományozzuk, abban a reményben, hogy mielőbb rendet teremtenek a Vezér utca 1. számú ház szeméttel és törmelékkel zsúfolt udvarán.

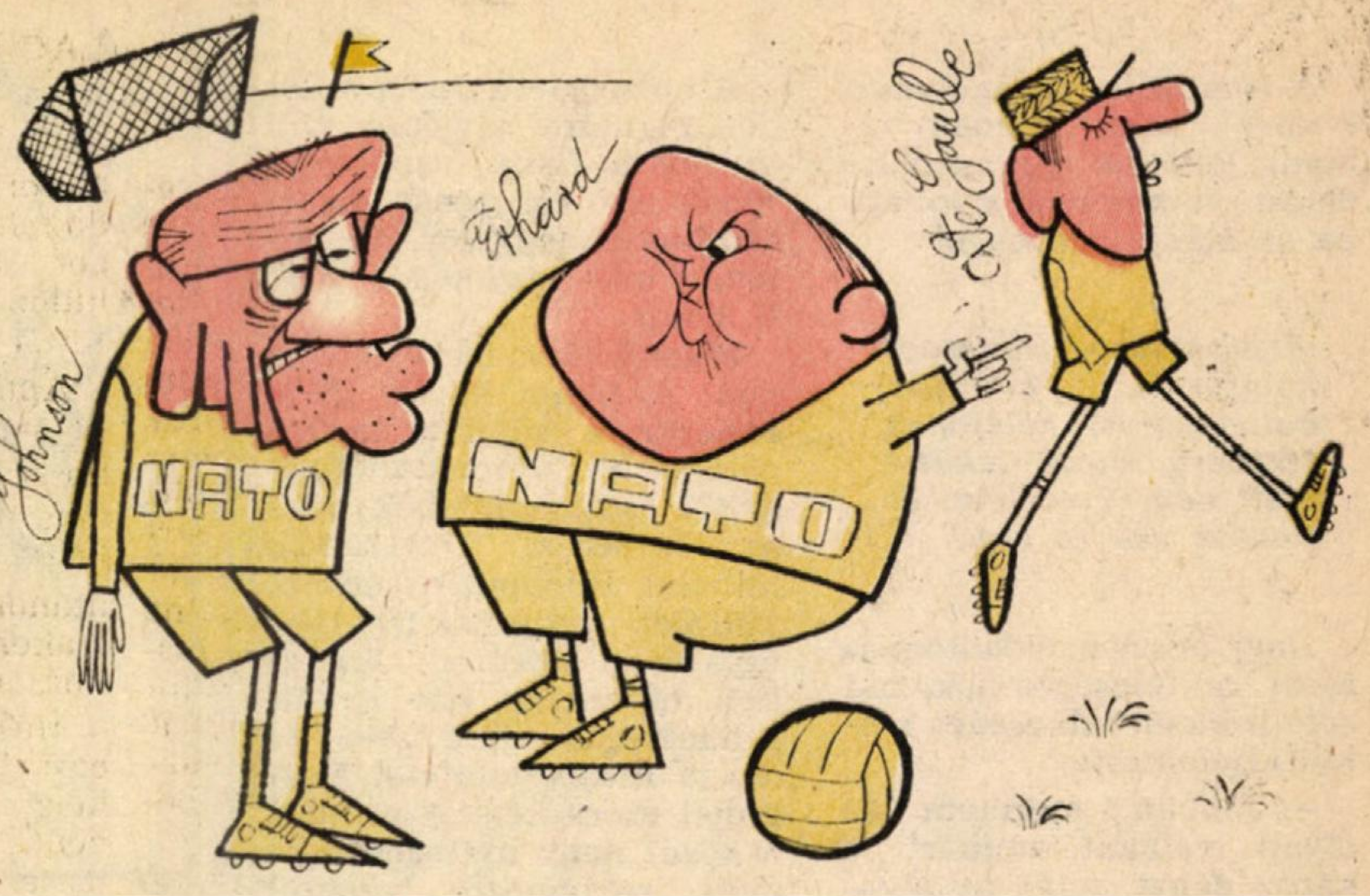
*

Ez úton hívjuk fel a VII. és XIII. kerületi Vendéglátó Vállalatok szíves figyelmét arra, hogy a Landler Jenő utcai „Dózsa" vendéglő söntésében, valamint a Róbert Károly körút 66. szám alatti italboltban a tisztaság enyhén szólva is fogyatékos. Mindkét „intézmény" jogosultan nyeri el a

KÖZPISZKOSSÁGI EMLÉKÉRMEM KÉTSEPRŰS FOKOZATÁT.

Csökönyös játékosok

Fülöp György rajza

– Nem baj, középcsatár nélkül is tovább játszunk!

A nagy igazság

Jólnevelt gyalogoshoz illően, zöld jelzésnél kezdtem meg az átkelést a Körút és a Népköztársaság útja kereszteződésénél, a zebrán. Aztán csak az utolsó pillanatban sikerült visszaugranom egy vajszínű Opel-Rekord elől, amely sikoltó abroncsokkal felehosszában benyomult a fehérsávos terepszakaszra. Hajszálon múlott, hogy el nem gázolt, és mivel bukósisak nélkül közlekedem, tragikusan is végződhetett volna az összekoccanás.

Az alkalomhoz illő érzékletes jelzőket keresgéltem magamban, amikor... amikor bekövetkezett a látomás!

A kocsi ablakából egy fiatal nő feje bukkant ki. Felém fordult, rámvillantotta tengerzöld szemének varázsos sugarát. A szavam is elakadt a gyönyörűségtől... Szőke hajzuhatag, fitos orr, kecses hattyúnyak... Csupa báj és kellem. Petőfi szavai villantak agyamba: „Tündér orcád tejben úszó rózsája..."

Éreztem, hogy súlytalanul lebegek a pázsitos zebrán, körülöttem kis madarak röpködnek trillázva, tarka szivárvány ível át a November 7. tér felett, a világ gyönyörű, az emberek jók, és mi ketten egymásnak vagyunk teremtve...

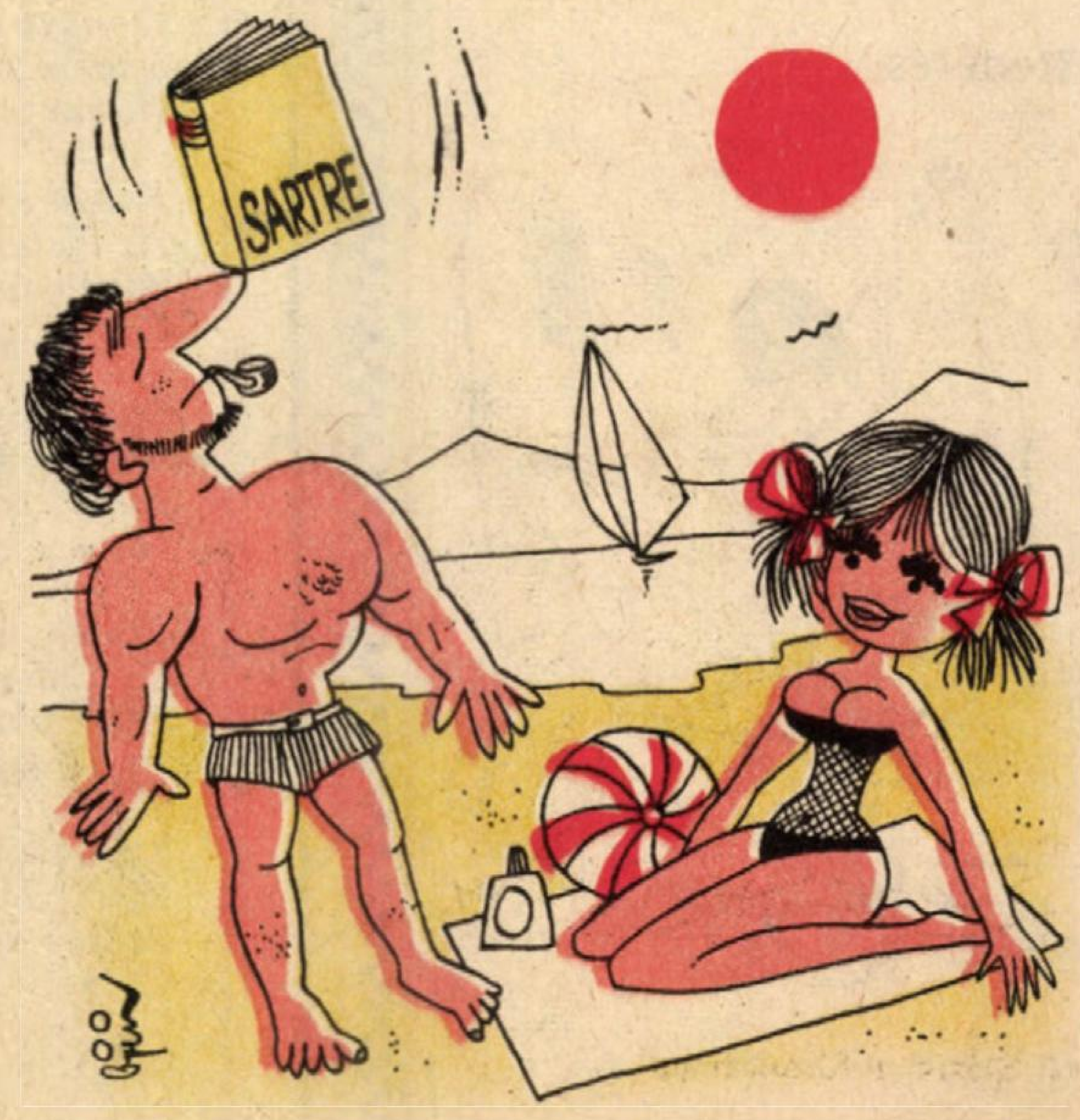
Milyen lehet a hangja? Bársonyosan búgó alt, vagy csengő, csilingelő szoprán? Nem kellett sokáig találgatnom, a csodanő megszólalt:

– Marha!

Közben színt válthatott a jelzőlámpa, mert az Opel megugrott, és nálam a mámor utáni gyors depresszió következett be. De közben még felismertem az élet egyik nagy igazságát: autós és gyalogos között nem lehet igaz szerelem!

K. A.

Menő fej

ANTIREKLÁM

A jó múltkor újságolvasás közben bohó ötletem támadt. Feladok egy apróhirdetést valamelyik napilapba az alábbi szöveggel:

„Újlipótvárosi kétszoba komfortos, erkélyes, autogejzíres, telefonos, régibérű utcai lakásomat nem cserélem el. Pontos név és cím.”

Nagy büszkén előadtam az ideát a feleségemnek, aki erre minden lelkesedés nélkül kijelentette:

— Jobban szeretem az olyan tréfákat, amikért te kapsz pénzt, mint az olyanokat, amikért még neked kell fizetned!

Először bizony nem esett jól a letorkolás, de később férfiasan beláttam, hogy cirka annyi értelme lett volna ennek az értelmetlen apróhirdetésnek, mint ha valaki saját magával csinál telefonviccet...

Már az egész ostoba mókát elfelejtettem, amikor minap a Lenin körúton érdekes dologra lettem figyelmes. A 63-as számú ház előtt, nem messze a November 7. tértől, egy hirdetőoszlopon ugyanis ez állt:

„A BÉKE SZÁLLÓ ÁTÉPÍTÉS MIATT ZÁRVA.”

A hatszögletű oszlop minden oldalára négyszer volt felírva a fenti frappánsan tömör szöveg, tehát összesen huszonnégyszer. Az oszlopon más közlemény nem is akadt.

Elgondolkoztam a látottakon. A Lenin körút, fővárosunknak talán a legforgalmasabb útvonala. Reggeltől estig özönlenek rajta az emberek. Úgyszólván minden Budapestre érkező külföldi végigsétál legalább egyszer a körúton. Jól ki kell használni hát az itt rendelkezésre álló kevés és drága hirdetőfelületet. Mert afelől nincs kétségem, hogy a körút nagy nyilvánossága előtt reklámozni valamit nem lehet olcsó mulatság. Különösen, ha a kérdéses plakátok több négyzetmétert, egy teljes hirdetőoszlopot foglalnak el, és hosszabb időre. Az ilyesminek muszáj kifizetődőnek lennie, különben kidobtak egy csomó pénzt az ablakon, és ráadásul elvették a helyet fontosabb közölnivalóktól.

No de kinek szól ez a felhívás, hogy „A BÉKE SZÁLLÓ ÁTÉPÍTÉS MIATT ZÁRVA”, és miféle hasznot hajt?! A fővárosi szállodák zsúfoltsága köztudomású. A szobákat jó előre meg kell rendelni, különösen most, idegenforgalmi főidényben. Ha kicsit belegondolok, a Béke Szálló még akkor sem nagyon szorul propagandára, ha nyitva van, hát még ha bezárták!

Dalmáth Ferenc

Tettenérés

– Bukósisak van rajtam, te csacsi!...

Megéhezett a várakozásban

– Nem adna egy harapást?

KÖLTEMÉNY, MICIMACKÓ RÉSZÉRŐL

(Tíz éve hunyt el A. A. Milne, a világhírű „Micimackó”-könyvek írója. Műveit Karinthy Frigyes fordította magyarra.)

Mióta Milne bennünket megírt,
Megváltozott a Hétholdas Pagony,
Micimackó meg töprenghet megint:
Új Költeményhez ez jó Alkalom.

Róbert Gida nyakigláb fiú lett,
Mióta felnőtt, már nem oly vidám;
Vadságban még Tigrisen is túltett
S – köztünk maradjon – kissé huligán.

Malackáról is rossz hírek járnak,
Zárkózott lett szegény kicsi jószág:
Sérti őt a rengeteg disznóság,
Amiket az Emberek csinálnak.

Nyuszi mostanság szatírákat ír.
Ő maga bátor, csak mancsa reszket,
S rémüldözik riadtan a papír,
Ha megereszt egy-egy humoreszket.

Kanga kongó erszénnyel ténfereg,
Az Elefánt most balettozni jár;
Zsebibabának Van Dóga sereg:
Nap mint nap a tévében kornyikál.

Füles, a szürke, szomorú szamár
Mindig búsul, s többnyire hiába:
Most azon borong, hogy – habár szamár –
Nem vették föl a főiskolára.

Kérlek, meg ne mondjátok Bagolynak,
De kiderült, hogy kicsi a feje,
Ezért nyugdíjba küldik maholnap:
Veréb-fejek közt nincs többé helye!

S a legfőbb, amit végképp nem értek:
Mért nem közlik verseim' a lapok?
Pedig modern versek, hiszen én egy
Csekély Értelmű Medvebocs vagyok!

Kaposy Miklós

Ügybuzgó gólya

– Tessék mondani, itt keresnek gyereket?!

HEGESZTŐK

Nincs igazibb szemfényvesztő,
mint a munkás, a hegesztő;
látjuk itt-ott annyi utcán, —
díjtalan a szép mutatvány, —

fején védő bőrsüveggel,
abban sötét szemüveggel,
kezén keztyű, lábán csizma,
feszül agya s minden izma;

hegeszti a villamos-sínt,
s áraszt olyan túlerős fényt,
mintha a nap lejött volna
hozzánk, mint egy tüzes szolga,

hogy segítsen minket hővel,
vasolvasztó-hegesztővel;
szemünket, ha odanézünk,
vakítja a saját fényünk,

hogy a földre napot hozzunk,
dolgozni is tanítottunk;
napot hoztunk és villámot —
ó világra új világot . . .

Erdélyi József

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MENJEK A SARKVIDÉKRE?

A Váci utcában, a Luxus Áruház Különlegességi Női Divatszalonjában varrattam imprimé nyári ruhát. A ruha a fogason függve ízléses, mutatós – és főleg szagtalan. Vasalás után azonban rendkívül penetráns illatú. Frissen vasalva tehát nem hordható. De nemcsak a vasalótól „gerjed be" a ruha, hanem a napsütéstől is. Kánikulai melegben tehát szintén nem hordható, mert félórai viselés után „illatozni" kezd, fél nap után pedig olyan szagot áraszt, hogy nem lehet kibírni.

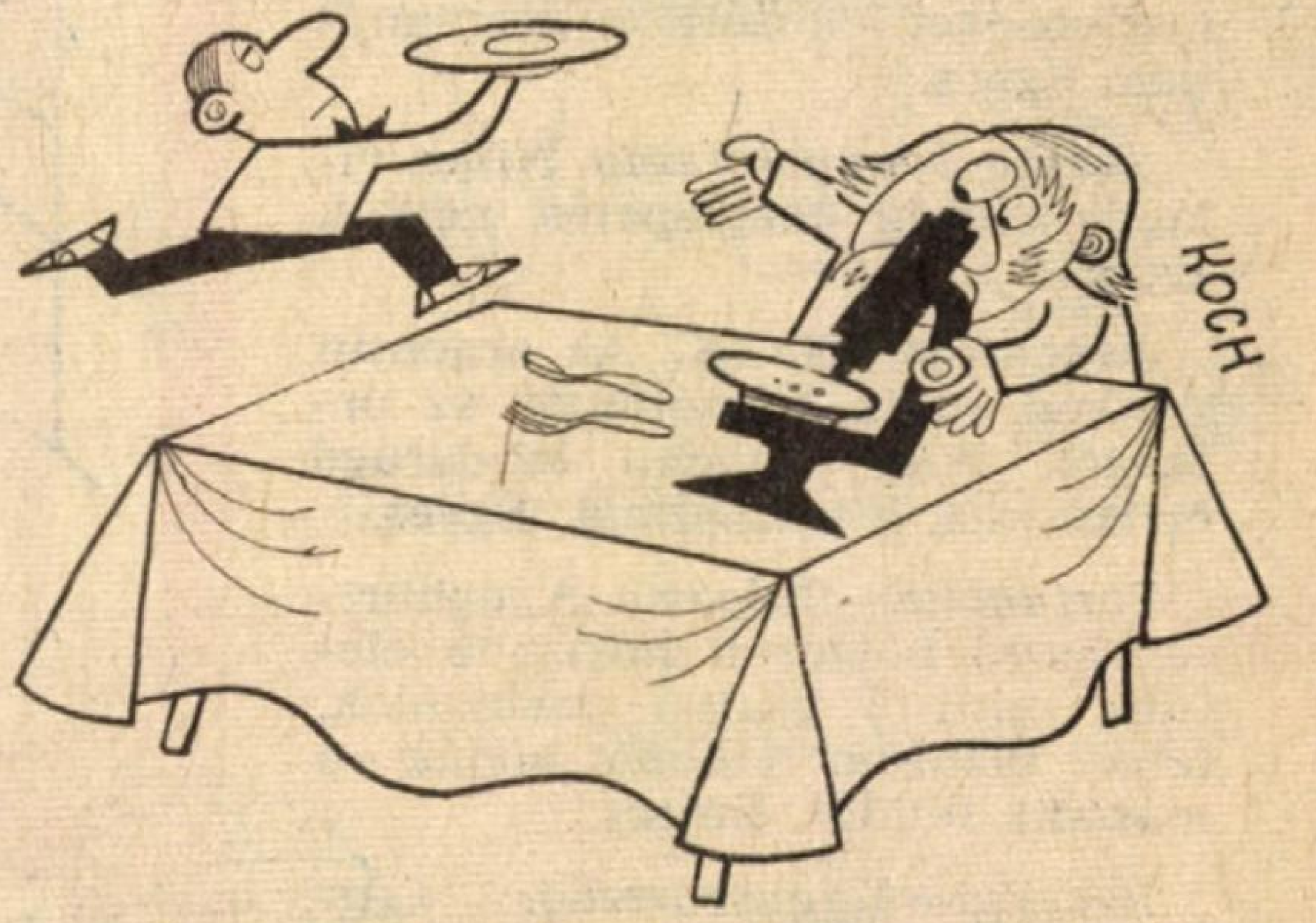
Reklamációmat a szalon nem veszi figyelembe, hiába kértem, hogy jelenlétemben csinálnak egy vasalási próbát, nem teljesítették kívánságomat.

Most mit tegyek? Menjek a Sarkvidékre nyaralni, ahol a ruha nem lesz kitéve az átmelegedés veszélyének? Vegyek ki egy jégkunyhót, szedegessek jégvirágot a jégmezőn, üljek ki egy jéghegyre, s hagyjam, hogy a pingvinek és fókák gyönyörködjenek 1600 forintos ruhámban?

Dr. B. S.-né
Budapest

Ha ma élnének...

Fülöp György rajzai

– Úgy látszik, felfedeztem egy új baktériumot! . . .

– Sej, haj, megyek téesz-fiatalnak!

– Úgy látom, itt nincs rám semmi szükség, mindenki saját magát mérgezi . . .

RENDKÍVÜLI TOTÓSZELVÉNY

Vettem egy világbajnoki rendkívüli totószelvényt, amellyel a Rimet Kupát ugyan nem lehet megnyerni, de egy kis készpénzt talán igen. Nem csinálok titkot a dologból, elárulom, hogyan töltöttem ki az 1-es szelvényt.

Magyarország—Portugália. Lelkes demokratikus csapatunknak nem állhatnak ellent a Salazar-diktatúra labdarúgói. Egyes.

Bulgária—Brazília. Ha a bolgárok Pelét és tíz társát ki tudják kapcsolni a játékból, biztosan győznek. Egyes.

Anglia—Uruguay. Az angolok udvarias házigazdák, nem verik meg a vendégeket. Kettes.

Franciaország—Mexikó. A franciák nem játszhatják el annak az országnak a rokonszenvét, amely a legközelebbi olimpiát rendezi. Kettes.

Svájc—NSZK. Svájc semleges. Kettes.

Spanyolország—Argentína. Argentínát nagyon megrázta az államcsíny. Egyes.

Chile—Olaszország. Eddig még nem fordult elő iksz, holott minden szelvényen van. Iksz.

Uruguay—Franciaország. Uruguaynak a fejébe szállt az angolok elleni győzelem. Kettes.

Anglia—Mexikó. Wilson felkérte a csapat munkáspárti tagjait, hogy győzzenek végre, mert a tengerészsztrájk éppen elég kellemetlenséget okozott a kormánynak. Egyes.

Svájc—Spanyolország. Nincs világbajnokság meglepetés nélkül. Egyes.

Argentína—NSZK. Az argentín katonai junta felszólította az országot, hogy minden labdarúgó őrizze meg a nyugalmát. Egyes.

Portugália—Bulgária. A joghurtfogyasztó bolgárok hosszabb életűek, mint a borivó portugálok, tehát biztosan jobban bírják a második félidőt. Kettes.

Brazília—Magyarország. Legutóbb Puskás nélkül négy kettőre vertük a brazilokat. Most sem játszik Puskás. Kettes.

Olaszország—Szovjetunió. Egyik csapatnak sincs pótmérkőzés-gyakorlata. Iksz.

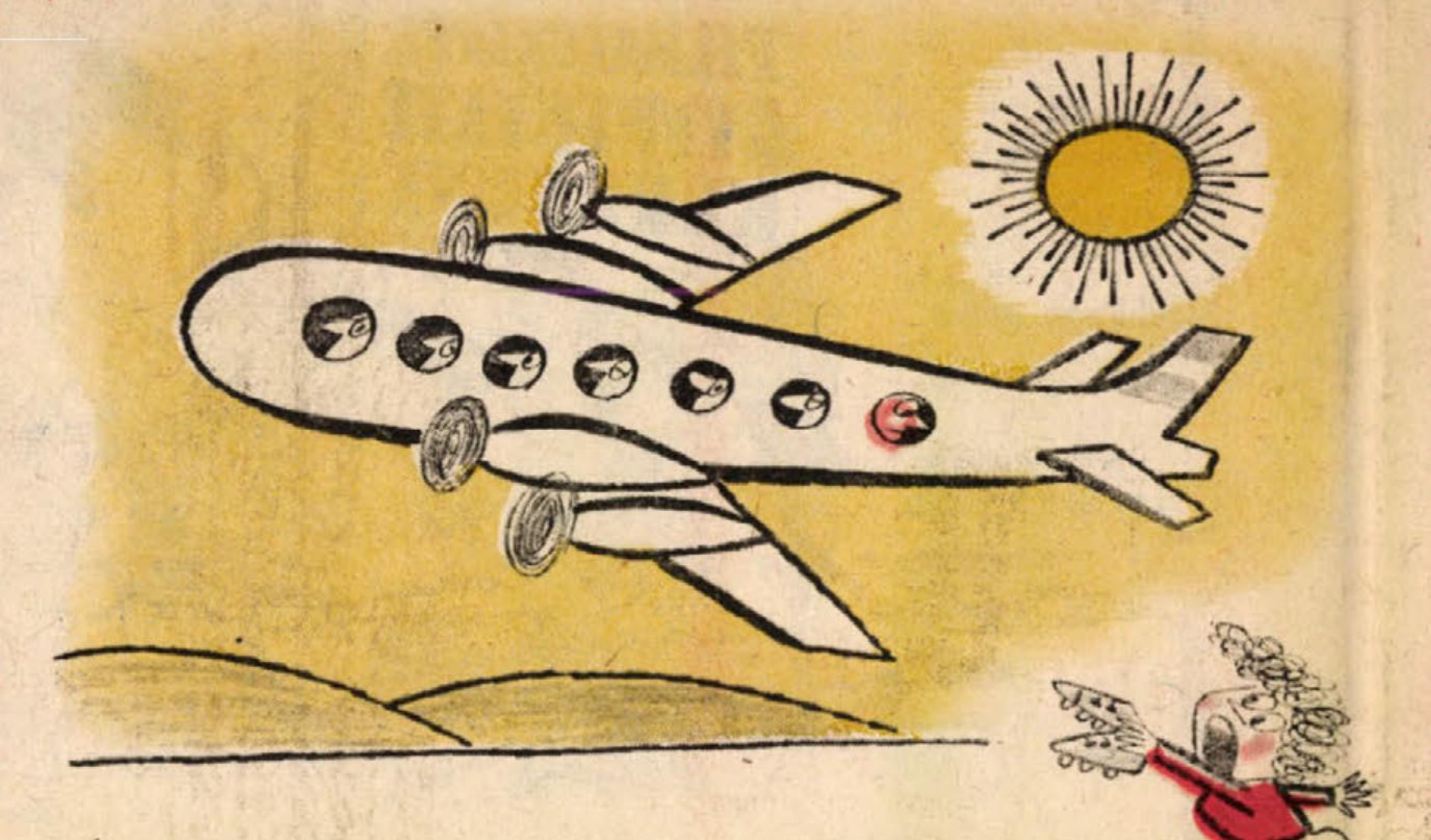
Koreai NDK—Chile. Egyik csapat sem tud egzotikus ellenféllel szemben játszani. Iksz.

Koreai NDK—Szovjetunió. Ezen a mérkőzésen biztos a szocializmus győzelme. Kettes.

Nem hinném, hogy tévedek. Legföljebb a csapatok tévednek.

F. L.

UTAZÁS A LABDA KÖRÜL...

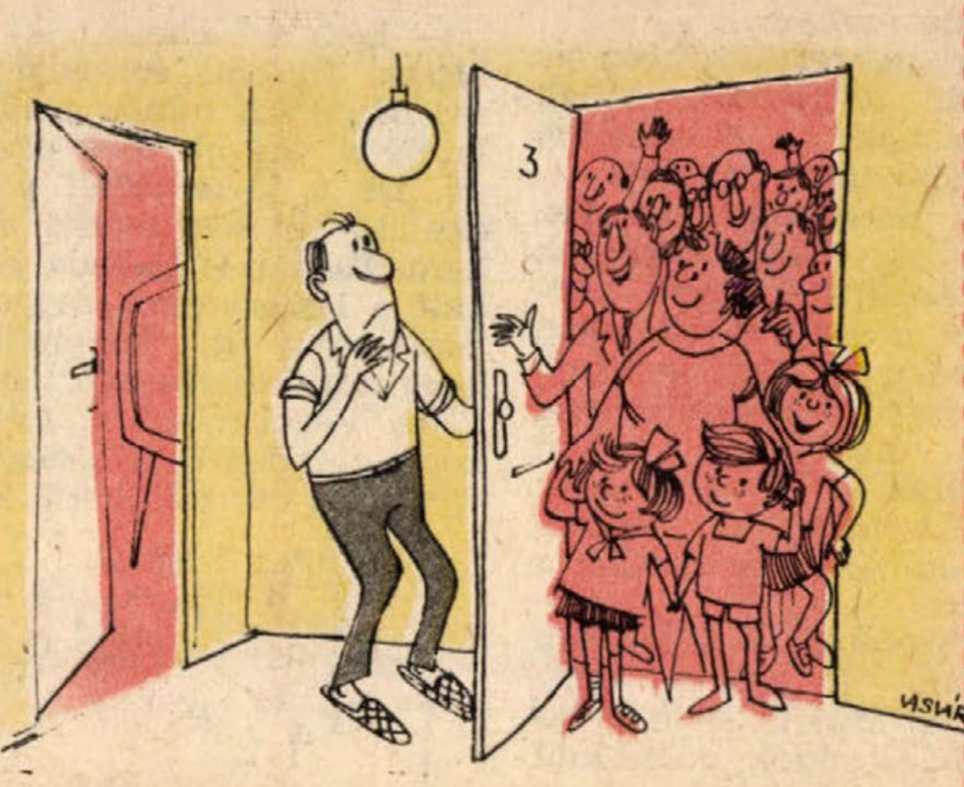
– Fiacskám, itthon felejtetted a góllövő cipődet!

TÉVÉ-SZERELŐ

– Cipővel vagy papuccsal tetszett belerúgni? . . .

A VILÁGBAJNOKSÁG HÁZHOZ JÖN . . .

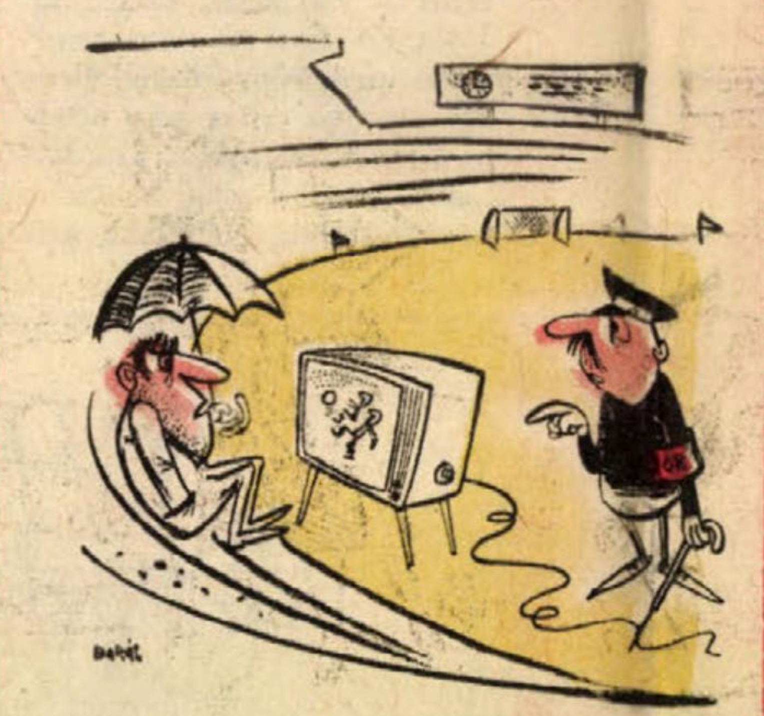

Legénylakáson

– Döntöttem! A tied leszek!
– Pont most?

A NÉPSTADIONBAN

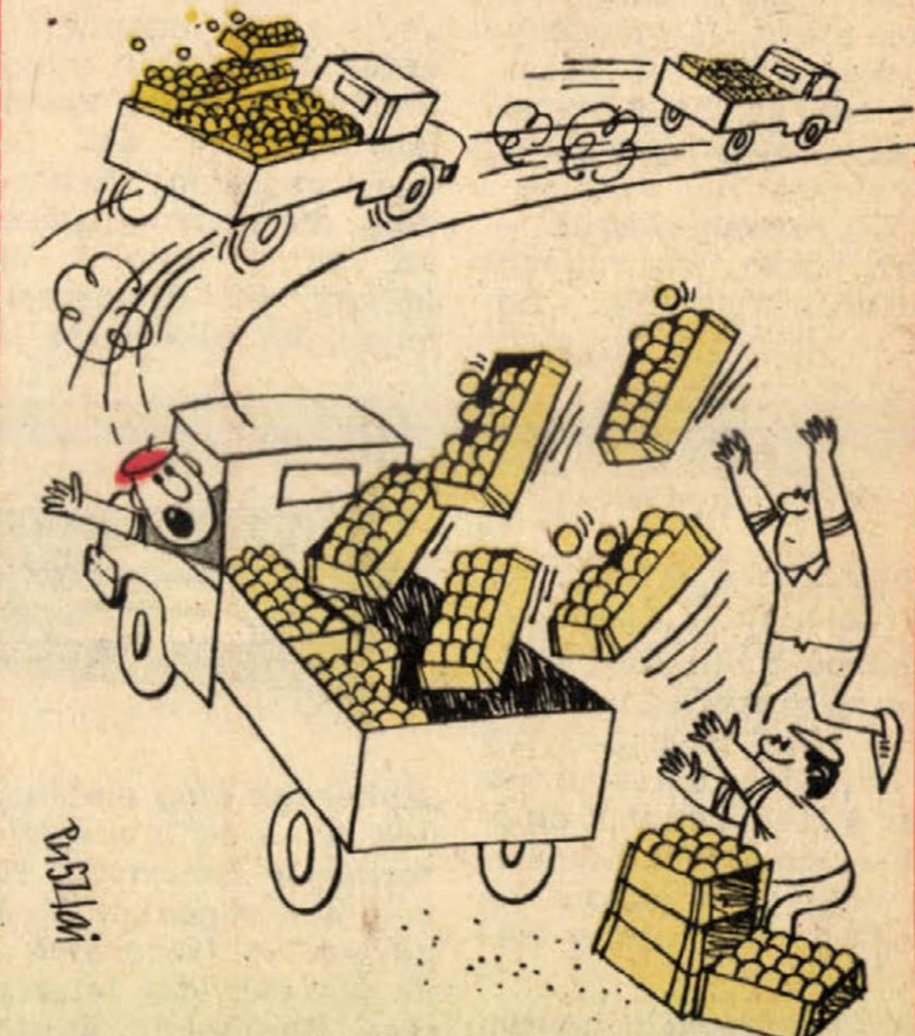

– Miért itt nézi a VB-t?
– Úgy gondolom, hazai pályán nagyobb a magyar csapat esélye!

– Nézd csak, milyen szenvedélyesek lettek egyszerre!

Versenylendület

– Gyerünk! A meccsig haza kell érni.

– És most halljuk az új technológiával kapcsolatos ötleteket!

SOUVENIR

FELTÉTELES MEGÁLLÓ

– Hé, emberek! Hogy áll a meccs? . . .

Öregek és fiatalok

Az asszony harmincnyolc éves volt, de huszonhatnak tűnt. Én negyven vagyok, és annyinak is látszom. Eszpresszóban ismerkedtünk meg, egy pohár gyümölcslé mellett.

Korban, természetben és családi állapotban illünk egymáshoz. Mindketten hosszabb ideje vagyunk elválva. Szeretjük a sportot, színházat, mozit, egyikünk sem dohányzik, nem kedveljük a szeszes italt, sem az absztrakt festményeket. Úgy éreztük, hogy jövőbeni közös életünknek semmi akadálya.

— Szeretsz? — kérdeztem, ámbár előre tudtam a választ.

— Szeretlek — válaszolta mátkám, és csókra nyújtotta a száját. — De ha összeházasodunk, nálad kell laknunk.

Meglepődve néztem rá.

— A lányom — magyarázta — most tölti be a tizenhetet. De hamarosan férjhez megy. A vőlegénye huszonegy éves. A házasság fő oka az, hogy szerelmük egyáltalán nem plátói, és rövidesen . . .

— Nagymama leszel — vágtam közbe, bár roppant valószínűtlennek tűnt a dolog.

— Igen — lehelte —, az leszek. Ilyesmi ért engem, aki magam is bűnös gondolatokkal vagyok még eltelve. De a jövendőbeli vőm egy csöppet sem tetszik nekem. Tegnap is ide-oda járkált a lakásomban, jegyezgette, mint egy végrehajtó, hogy mit tudnának ők használni. Végül megállapította, hogy mindenre szükségük van, ami ott található, ki-

véve az én ágyamat. Megérdeklődtem tőle, hogy véleménye szerint velem mi legyen, erre azt felelte, hogy ez bizony nehéz kérdés, mert nem egészséges az, ha a fiatalok együtt laknak az öregekkel. Jó lenne, ha albérletet keresnék magamnak. Sírva fakadtam, mire megállapította, hogy ugye, máris kezdem a jeleneteket, az öregek mind önzők, s nincs bennem megértés a helyünkbe lépő új nemzedékkel szemben. Kijelentette: megtehetné, hogy minden teketória nélkül faképnél hagyja a lányomat. Erre a lányom zokogásban tört ki, és azzal vádolt, hogy össze akarom zúzni a boldogságát. Vénségemre mindentől megfosztanám a fiatalokat. Ezért azt gondoltam, hogy okosabb, ha nekik hagyom a lakást, és hozzád költözöm.

— Ezt nem gondolhatod komolyan — jegyeztem meg lesújtva, és éreztem, hogy elsápadok. — Én abban a hitben voltam, hogy nálad lakhatunk. Az én húszéves fiam is útilaput kötött a talpamra. Leszögezte, hogy szívtelen apa vagyok és vén kéjenc. Más negyvenéves aggastyán rég átengedte volna a teret a fiataloknak, és nem keresztezné az útjukat. Azt javasolta, hogy költözzek falura, ott olcsón kaphatok egy kis házat, és hátralevő napjaimat nyugalomban morzsolhatom le.

Arám részvevően tekintett rám, megszorította a kezemet, és azt kérdezte:

— Most mit tegyünk?

— Magam sem tudom . . . Negyvenéves korban hozzá kell kezdeni, hogy leszámoljunk az élettel. Valóban, mi szükségünk a berendezett lakásra és hasonló hiábavalóságokra? . . . Csak annak örülök, hogy kedves gyermekeink még hamarabb fognak megvénülni, mint mi. A te lányod, ha minden jól megy, már harmincöt éves fejjel nagymama lehet, az én fiam pedig harmincnyolc esztendős korában lehet nagyszülő. Édesapám éppen ennyi idős volt, amikor megnősült. És tekintettel arra, hogy a tudósok erősen dolgoznak az emberi élet meghosszabbításán, gyermekeink még hosszú évtizedekig élvezhetik a nyugalmas öregséget valahol falun. Remélem, akkor is lehet majd olcsó házikókat kapni . . .

(A Volkstimméből fordította Szirmai Marianne)

Ez a divat

Az ember nem is hinné, mennyire a divat szeszélyeihez igazodik minden. Nemcsak a ruházkodás, a hajviselet — rövid hajból hosszú lesz, hosszú szoknyából rövid, és a fürdőruhából cipőpertli —, de idővel a legelemibb élelmezési cikkek kivitelezésében is sajátos változás áll be.

Vegyük például a cukrot. Gyerekkoromban — középkorúak még emlékezhetnek rá — több megjelenési formáját ismertük. Először volt a süvegcukor, kék papírban. A fűszeresek kicsi, de éles bárddal tetszés szerinti darabokat ütöttek le belőle. Élelmesebbek — a kiszerelő vállalatok tevékenységét messze megelőzve — jóelőre negyed-, fél- és kilós darabokra aprították a formás süveget.

Ez volt a legolcsóbb, ebből vették a legtöbbet. Szemre bármilyen kőszerű volt, a kávéban pillanat alatt elázott. A gyors olvadás titkát a gyártók sírba vitték.

Aztán következett a kristálycukor.

Vakítóan fehér, apró, áttetsző kristályokból állt; megjelenése tetszetős volt, hószemcsékre emlékeztetett.

A legarisztokratikusabb a minden oldalán simára csiszolt kockacukor volt. A szájban vagy folyadékban szétomlott, mint a pára, volt, nincs, fene bánja.

Az idők folyamán a fent körülírt cukorfajták halmazállapotában jelentős változás állt be. A divat nem maradt hatástalanul a cukorra sem. A süveg, a drága, jó süveg eltűnt, elnyelte a történelem, mint oly sok mindent az utóbbi negyven-ötven esztendő folyamán. Szerepét a porcukor vette át. Öklömnyi, szerencsés esetben diónyi gombócokban árusítják. Mozsárban viszonylag nem nagy idő alatt köménymag nagyságú szemcsékre törhető.

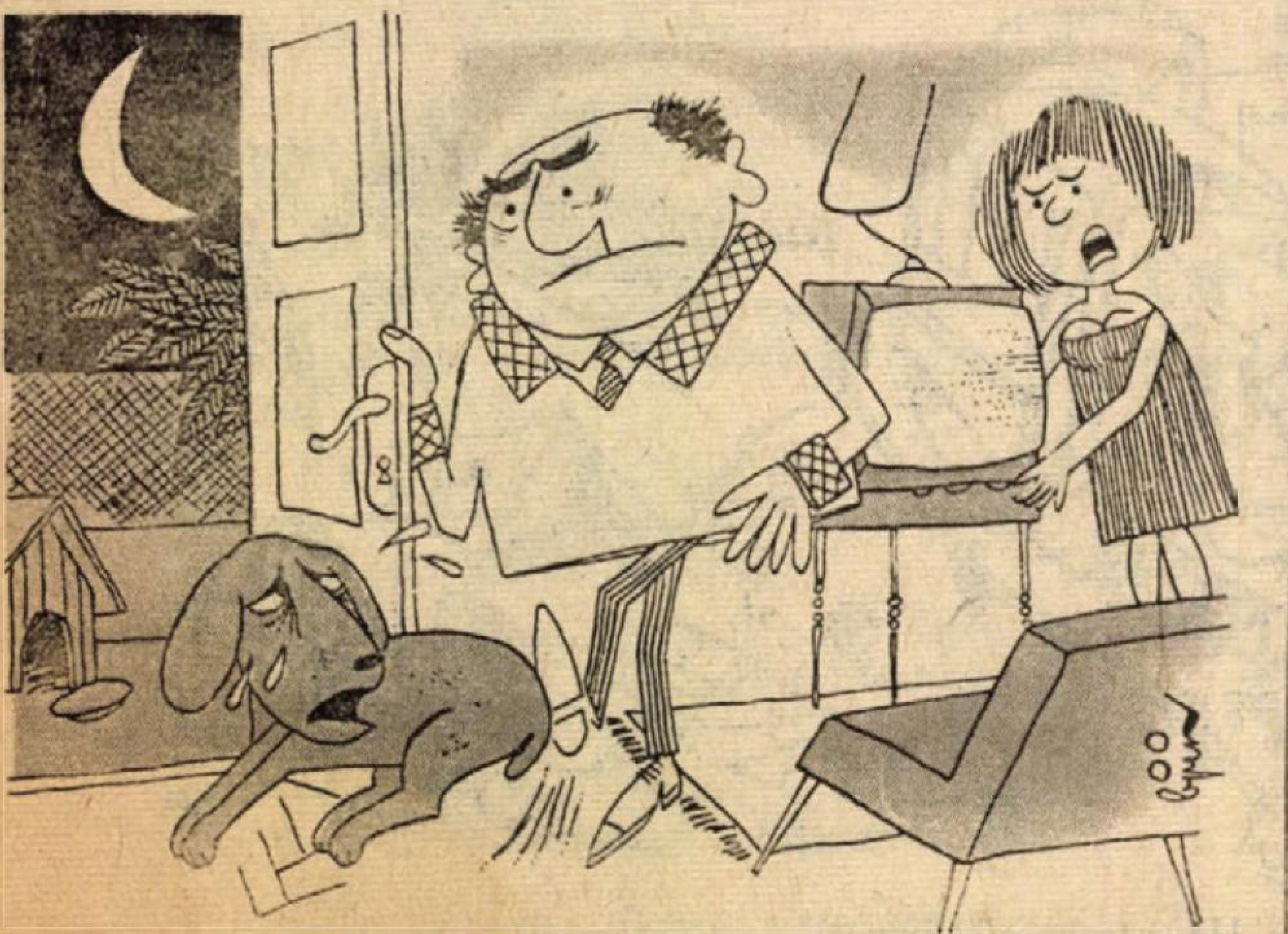
A kristálycukor hol szürke, hol divatos drapp színt ölt, s ezt őrlés után is megtartja.

Na és a kocka. Áztatod, áztatod némán vagy zsörtölődve, ütöd, kavarod, morzsolod; a kanál már rég elolvadt, a kocka életnagyságban megmarad. Ha jó a fogad, elrágod, ha nem, otthagyod a pohárban.

Hogy mit lehet tenni? Semmit. Ez a divat.

K. I.

Ijedős eb

– Nem kellene engedni, hogy késő este krimit nézzen, mert utána fél kimenni a sötétbe . . .

A pesti ember úgy van a Patyolattal, mint az egyszeri diák a barátfülével, aki — miután három tányérral belakott az ízletes lekváros csemegéből, — az étvágyát dicsérő szavakra csak annyit válaszolt foghegyről: „Hát még ha szeretném!" A pesti ember is szidja, szidja a Patyolatot, mégis egyre több szennyest hord a nyakára: napjában kb. három vagonnal. (Ehhez jön még a közületek napi másfél vagon szennyese.) Mi lenne itt, ha még szeretnék is a pestiek a Patyolatot!

Így sem irigylendő munka az övék: egy egész város szennyesét kiteregetni, havonta 400 000 kuncsaft fehér (és kevésbé fehér) ruháját mosni, mosni ...

Ilyen tömegű munka közben, persze, becsúsznak hibák is. Előfordul, hogy a Patyolat galaktika-rendszerében keringő sok százezer fehérnemű-bolygó közül egyik-másik letér a pályájáról, elcselleng, s késve kerül vissza a starthelyre; az is előfordul, hogy egy kényesebb fehér ruhadarab rossz társaságba keveredik, és társainak befolyására kétszínűvé válik ... Ilyenkor aztán a pesti kuncsaft szidja, szapulja a Patyolatot, rájuk húzza a vizes lepedőt! Pedig csak az nem hibázik — mondja korunk legfelkapottabb szólásmondása —, aki nem dolgozik. A Patyolat viszont dolgozik, napi három teljes műszakban, jól felkötve a fehérneműt, csakhogy győzze a versenyt a pesti ember piszkító kedvével és kapacitásával.

Egyesek mégsem akarják belátni, hogy a mosógép is csak ember — és hogy az a 400 000 kuncsaft sem mind angyal. (Még szerencse! — mondják erre a Patyolatnál. Nem győznék mosni rájuk a sok földig érő karinget!)

**Radványi Barna—
Sajdik Ferenc riportja**

SZOCIALISTA SZTRIPTIZ

– Én mindig idejárok. Jobb, mint egy lokál ...

MASZEK

– Ilyen szépet a Patyolattól nem kap!

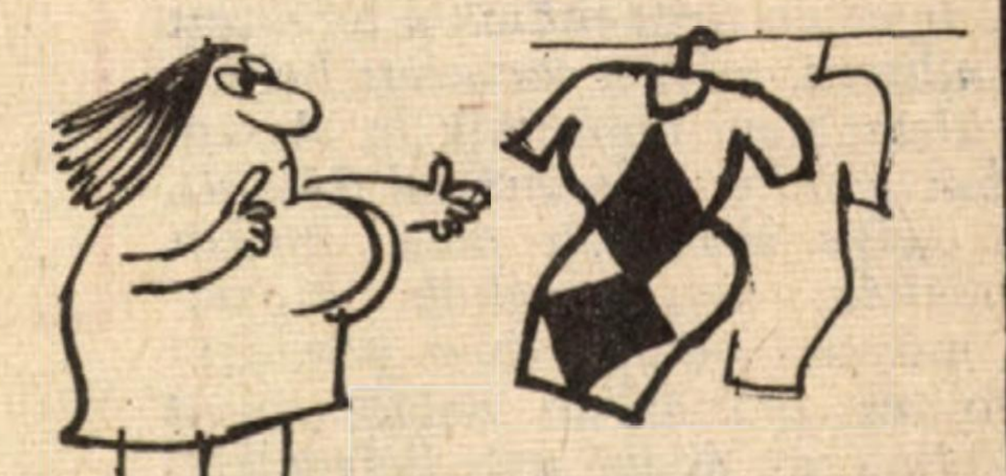
– Ha lehetne, tessék ezt még külön fehéríteni is ...

NAPONTA 200 000 RUHANEMŰT KELL VISSZAJUTTATNI A TULAJDONOSOKHOZ

– Itt forduljon balra, aztán egyenesen és ott megtalálja a gazdáját.

OP-ART A DIVAT

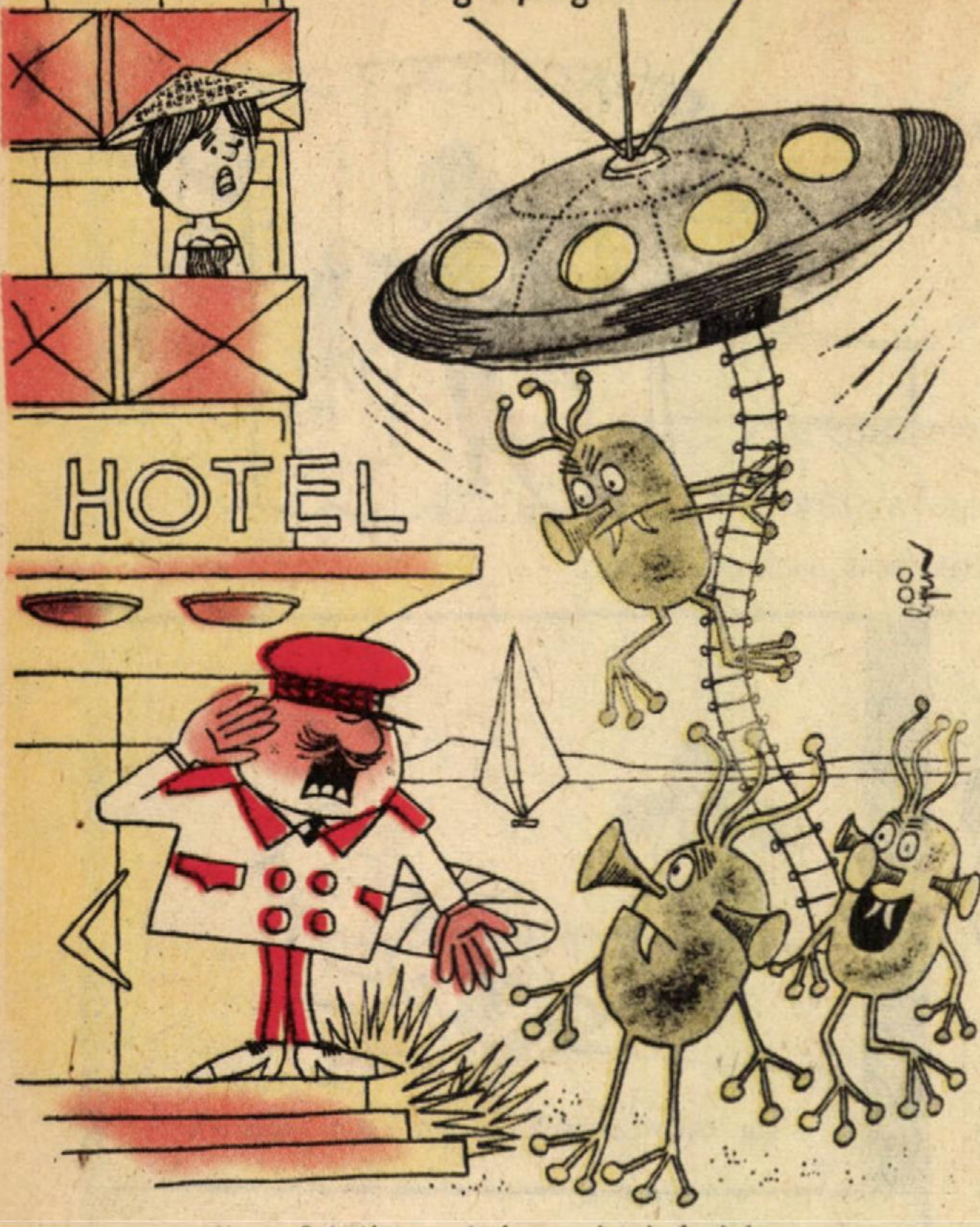
– De honnan fogja tudni a tisztítószer, hogy melyik a piszok és melyik a minta ...

KÉP A JÖVŐBŐL

– Már megint leette magát valaki paradicsomszósszal ...

Idegenforgalom

– Sajnálom, minden szobánk foglalt . . .

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Prepatics egy hét alatt hatodszor nézi meg a moziban az „Elkárhozott lélek" című filmet. Ez már az egyik jegyszedőnek is feltűnik, odamegy hozzá, és megkérdi:

– Uram, önnek úgy tetszik ez a film, hogy naponta megnézi?

– A film elég vacak – válaszolja Prepatics –, de van benne egy jelenet, ahol egy gyönyörű lány fürdeni készül egy tóban, de amikor az utolsó ruhadarabját is ledobja, egy gyorsvonat száguld el előtte.

– Na és?

– Na és én azért nézem meg mindennap a filmet, mert hátha egyik nap mégis késése lesz annak a gyorsvonatnak.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

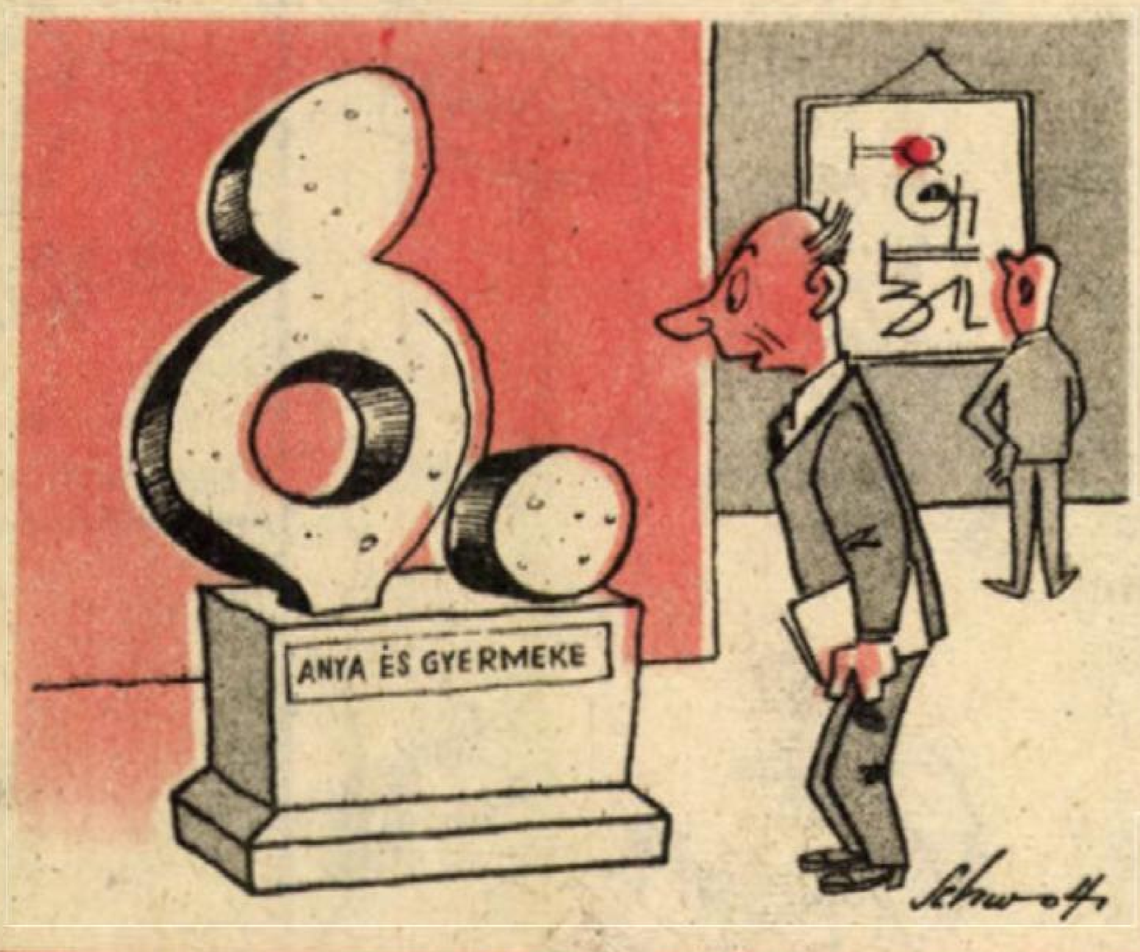
SZOBOR-NYUGALOM

„A szobor egyelőre biztonságban van" – ezt a megnyugtató mondatot olvastam egy hivatalos válaszban, amit egy olvasó levelére küldött a hivatal. A szobor, melyről ezt a megnyugtató mondatot leírták, a XIII. kerületben egy felvonulási épület mellett kallódik, tehát nincs a helyén – „talapzaton kívül van". Egy gyár rendelte 120 000 forintért, de aztán nem tudták a tervezett helyre állítani, mert a tervezett helyen álló épületet nem bontották le. A szobor tehát gondos előrelátással készült, még a helye sem volt meg, amikor megrendelték, megformálták, kifizették; a művészi alkotás és a pénzügyi lebonyolítás gyorsabban haladt, mint a városrendezés, és így más helyet kellett keresni a szobornak. Vidékre akarták küldeni: igaz, nem rossz helyre – Siófokra. Ott azonban nem vették át. (Talán nincs szobor-státusz. Pincért biztosan átvettek volna.) A szobor Pesten maradt, bánhatja is, mert Siófokon valószínűleg jobban meglenne, mint a fővárosban ugyan, de egy felvonulási épület mellett, ideiglenes, ám meghatározatlan idejű munkaviszonyban. Nos, ez az, amit így fogalmazott a hivatal, hogy „A szobor egyelőre biztonságban van" – azaz nem olyan könnyű ellopni, vagy megrongálni. Egyelőre. Százhúszezerért ne kívánjon senki egy Louvre-t is hozzá.

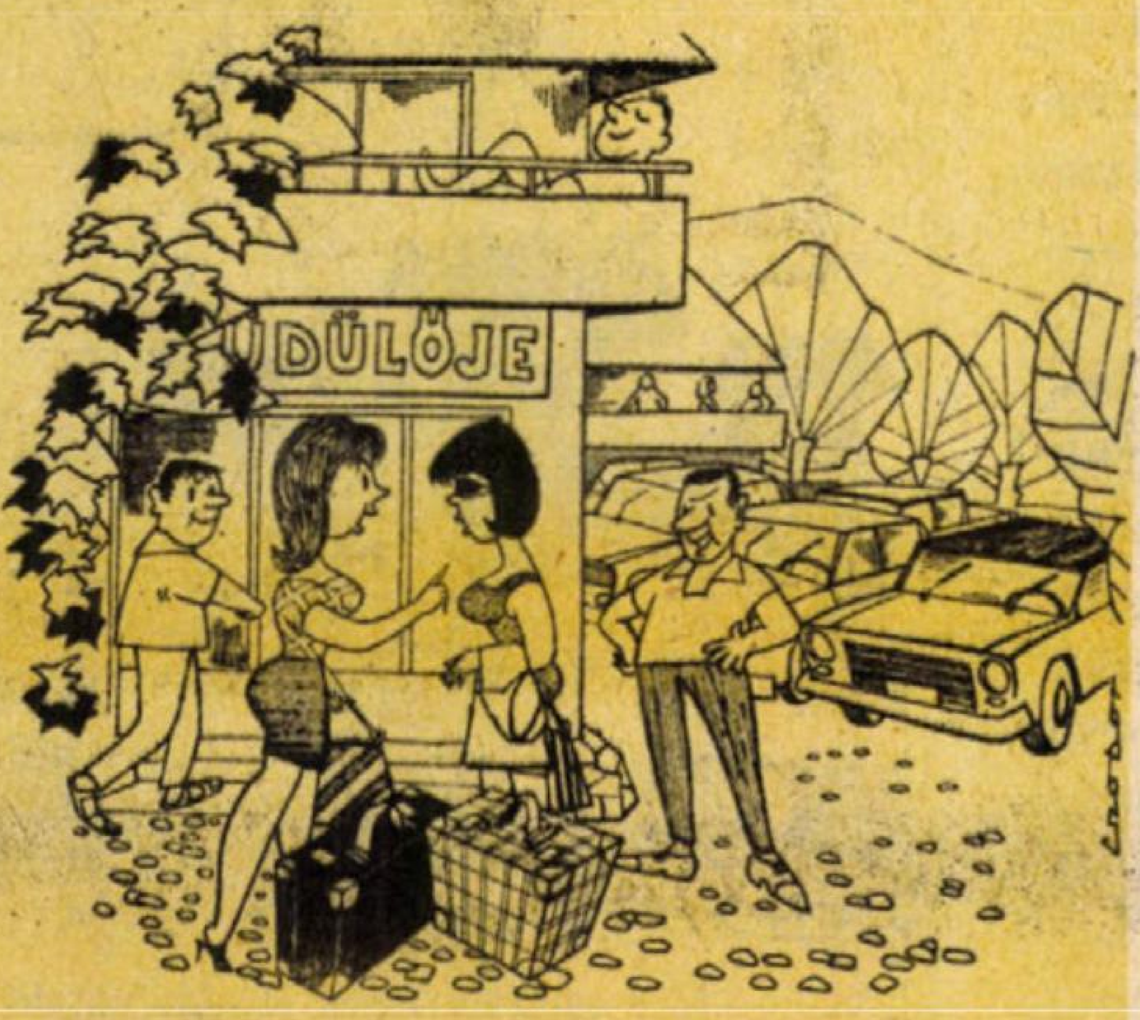
F. I.

Modern szobor

Haditerv

– Nem ismerkedünk senkivel, előbb megtudjuk, hogy a kocsik kikhez tartoznak! . . .

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Tizennyolc éves voltam, amikor Harmath Imrével megírtam a Maya című operettet. Abban az időben Marton Sándor színházi ügynökségétől kaptak a szerzők előleget, és ebből a célból mi is megjelentünk a Bécsi utcai irodában. Marton érdeklődött, hogy mi van az operett verseivel, és Harmath kijelentette: másnapra készek lesznek. Marton erre behívatta titkárnőjét, és meghagyta: amennyiben Harmath másnapra elhozza az operett tizennégy versét, adhat nekünk négy-négyszáz pengő előleget. Én tudtam, hogy Harmath másnap délután feleségével nyaralni megy, ezért csodálkozva kérdeztem: „Hogy tudod te holnap délelőttig mind a tizennégy számot megírni?" Magabiztosan válaszolt: „Bízd csak rám, holnap délelőtt felvesszük a pénzt."

Másnap délelőtt találkoztunk a Savoy kávéházban, és Harmath egy köteg papírra mutatott: „Megvan!" Gyanakodva lapozgatni kezdtem a papírlapokat, és megdöbbenve láttam, hogy Harmath régi, ismert operettek slágereit alakította át Maya-versekre. Ilyeneket olvastam: „Mayának írom ezt a levelet." „Egy a szívem, egy a párom, várlak, Maya, a Place Pigallon." „Van a Bajza utca sarkán egy kis palota, Maya, hogyha boldogtalan, jöjjön el oda!" „Jaj, Maya, egyem azt a csöpp kis szád!"

Megkérdeztem: „És te azt hiszed, hogy ezekre pénzt kapunk?" Megnyugtatott, hogy a pénz biztos. Mondanom sem kell, nagyon drukkoltam, amikor Harmath átadta a kéziratot a titkárnőnek, aki gondosan megszámolta a verseket, és megkönnyebbülten sóhajtottam fel, midőn a titkárnő kijelentette: az előleget kifizeti. Harmath dicséretére legyen mondva: a nyaralása alatt megírta a tizennégy számot és beküldte Martonéknak.

Még csak annyit, hogy még nyolc operettet írtam Harmath Imrével, de később már sohasem kellett ilyen trükkel felvenni az előleget.

Fényes Szabolcs

ÜZEMI CSODÁK

Takács Imre rajzai

– Már egy fél órája vitatkoznak, de még egyikük sem káromkodott!

– Ezen a héten egy darab evőeszköz sem tűnt el.

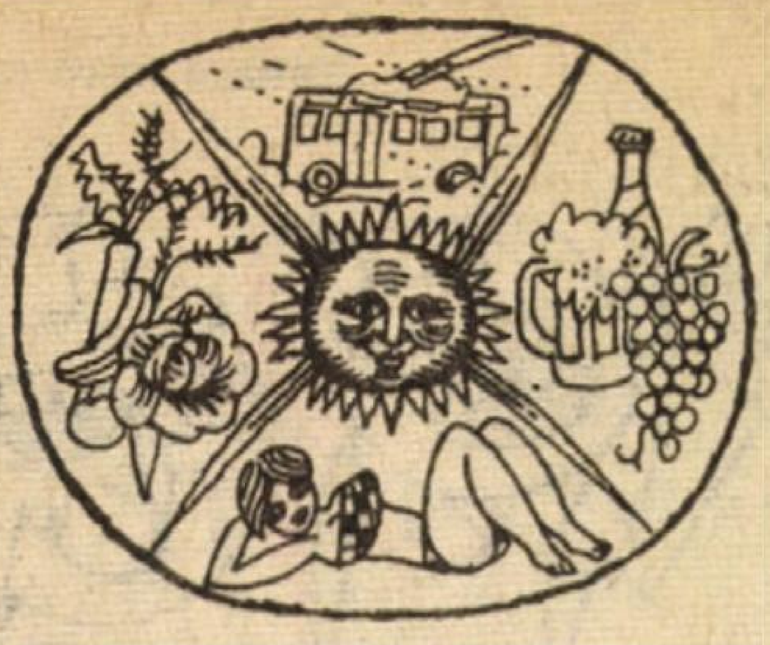
– Hozunk pótszéket, csak engedjenek be bennünket!!

– Jé, felvette a védőszemüveget!

– A mi főmérnökünk semmilyen újításba nem társul bele!!

ÉVSZAKOK

Amikor már zöld a határ,
S visszatért a gólyamadár,
Hosszabbak lesznek a napok.
Tüzelőnk is mind elégett,
S bő aratást, sok zöldséget
Ígérnek a napilapok.
S tanulni kezd a sok kamasz:
Akkor nálunk itt a tavasz.

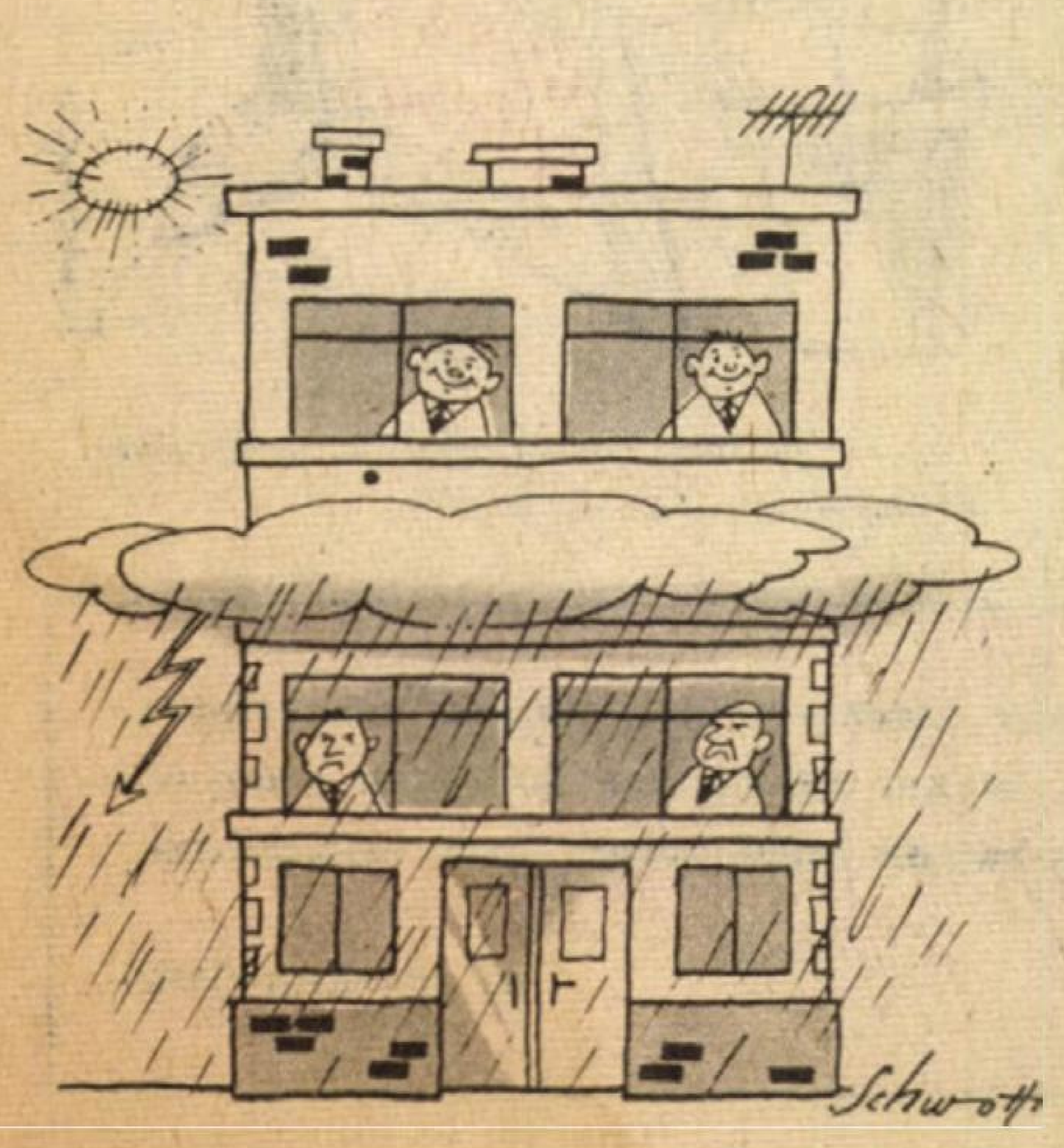
Amikor a vizek mellett
Sok-sok női combot, mellet
Láthatunk a tűző napon;
S megnyugtatva a sok nőcskét,
Elegendő hócipőcskét
Ígéret a kedvenc lapom;
S levágnak a kerti bárban:
Akkor minálunk már nyár van.

Amikor a szőlő érik,
S már a KÖZÉRT-ben is mérik
Drága pénzért kilószámra.
Újságaink sem henyélnek,
S elegendő sört ígérnek
Már a következő nyárra.
S mire mi is nyilatkoznánk:
Beszökött az ősz már hozzánk.

Amikor a hótól sárga
Minden úttest, minden járda,
S nyakig járunk latyaklében.
S elakad a közlekedés,
Mert a hókotrógép kevés
Csakúgy, mint az elmúlt évben.
S botladozva meg-megállunk:
Akkor bizony tél van nálunk.

Szécsén Mihály

A mi kis időjárásunk

PÁRVÁLASZTÁS

A Duna-parti teraszon két nő beszélget, az egyik fekete hajú fehér csíkkal, a másik ősz hajú szőke csíkkal. Most a fehér hajú tette le a garast és fontoskodva mesél:

— Nem kis problémával küszködöm. Nem mindegy, hogy az ember kivel osztja meg a hálószobáját. A párválasztás mai életünk egyik legnagyobb dilemmája. Lehetséges ugyebár, hogy szemre nagyon tetszik nekem az illető, hogy úgy mondjam, jó benyomást tesz, kellemes jelenség, ápolt, udvarias. Aztán jön az első együtt töltött éjszaka. Sok minden zavarhatja az ember nyugalmát. Egyszerű és emberi gyöngék. Mondjuk, horkol. Ő nem tehet róla, talán nem is tudja. Én pedig egész éjjel le nem hunyom a szemem. Akadnak rossz alvók, akik egész éjszaka sétálnak a szobában, vagy felkattintgatják a villanyt — olvasnak. És a cigaretta! Nem bírok füstös szobában aludni! Már pedig nem kérdezhetem meg a páromat: mondd, drágám, szoktál

éjszaka is cigarettázni? Aztán akadnak nyűgös partnerek, rendetlenek, akik mindent széjjeldobálnak a szobában, takaríthatok utánuk. Képzeld, a párom későn jön haza, felriaszt első álmomból.

— Na és aztán, aki álmában beszél! Soha sem felejtem el, amikor az első férjem először megszólalt édesdeden alvó állapotban, és hivatalának házi központjával mérgelődött, hogy nem kap városi vonalat. Ijedtemben kiugrottam az ágyból. (Nagyot sóhajt, mire a fekete hajú felhasználja a pillanatnyi szünetet és közbevág.)

— Nem is mondtad, hogy újra férjhez akarsz menni! Ki a szerencsés férfiú?

— Férjhez menni? Férfiú?? Nőről van szó, édesem! Hétfőn utazom Ibusz-társassal 14 napra jugoszláv fürdőhelyre. Már a pályaudvaron ki kell választani a nőt, akivel az ember egy szobában alszik két hétig. Nagyon vigyázni kell, drágám, a párválasztásnál. Ez olyan, mint az olasz házasság: nem lehet elválni!

(stella)

A pincér megismert

Milyen könnyű örömet szerezni embertársainknak! Például annak az idős pincérnek is, aki a kerti vendéglőben mosolygós arccal megkérdezte tőlem:

– Ugyebár, mi Szegedről ismerjük egymást? Amint belépett a kertbe, rögtön megismertem, pedig jó pár éve, hogy ön az én kedves törzsvendégem volt Szegeden a Royalban. Én vagyok Józsi! Megismer?

Nem ismertem meg, mert én életemben csak egyszer voltam Szegeden a Royalban. Ezt azonnal meg akartam mondani Józsinak, de amikor örömtől sugárzó arcára néztem, nem volt szívem megfosztani őt a késői viszontlátás gyönyörétől, és ráhagytam, igen, én vagyok az ő törzsvendége. Sört és pogácsát rendeltem, és ő olyan szolgálatkészen szervírozta, mintha francia pezsgőt rendeltem volna.

– Körmendi bácsival mi van? – kérdezte érdeklődéssel. – Emlékszem, mindig együtt ültek. Él még?

– Él, csak sokat betegeskedik – válaszoltam kényszeredetten.

– Hát bizony már nem fiatal.

Ezután sorra vette a szegedi Royal törzsvendégeit. A legtöbbről tudott valamit, néhányuk felől nálam érdeklődött. Egyre kínosabb lett a beszélgetésünk, és már-már azon

voltam, hogy bevallom neki az igazat, de megint megsajnáltam őt, és tovább játszottam a szegedi törzsvendéget. Végül is megkértem, hogy hívja a fizetőt, mert nagyon kell sietnem.

– Milyen kár, olyan jó lett volna még egy ideig ilyen régi kedves szegedi vendéggel elbeszélgetni – sóhajtotta.

Fizettem és szokatlanul nagy borravalót adtam neki. Illett ilyen régi ismerősnek... A kijáratnál a fizetőpincér még egyszer búcsúzott tőlem.

– Az öreg minden szegedit felismer? – kérdeztem. – Azokat is, akik sohasem jártak Szegeden?

– Ez az öreg régi trükkje, és elég jól jövedelmez neki – felelte mosolyogva a főúr. – Ritka eset, hogy valaki megcáfolja. A vendégek nem akarják elrontani az örömét. Így azután egy-két forint borravaló helyett rendszerint a többszörösét kapja.

Kifelé menet még láttam, hogy Józsi bácsi nagy lelkendezve fogad egy újabb szegedi törzsvendéget.

Palásti László

BÚCSÚ AZ ÖREGSÉGTŐL

Nekem mondhatnak a mai fiatalokról, amit akarnak! Illemtudó gyerekek azok. Nyugodtan szálltam fel a legtömöttebb villamosra is, mert tudtam, hogy akad egy olyan mai fiatal, aki feláll, és átadja nekem a helyét. Nemcsak fiúk, lányok is. Csinos kis fruskák. „Tessék leülni, bácsi" – mondták. Volt olyan, aki nagy szeretettel „bácsikát" mondott. (A feleségem ilyenkor kajánul somolygott.)

Hát ezeknek a szép időknek vége lett. Mikor? Pontosan július elsején. Azon a napon, amikor érvénybe lépett a még június közepén gondosan beszerzett nyugdíjas-villamos-bérletjegyem.

Némi premierlázzal szálltam fel egy „KN"-kocsira, amely ősi szokás szerint zsúfolt volt. Sebaj, gondoltam, majd feláll egy mai fiatal. De nem állt fel senki. Sorra következtek az állomások, és senki sem kínált hellyel. Hm, töprengtem, mi lesz? Egy pillanatra azt gondoltam, mégsem vagyok olyan öreg, amint azt a mai fiatalok dédelgető udvariassága következtében elképzeltem. Aztán fixírozni kezdtem az ülésekhez tapadt útitársakat. És rájöttem a titok nyitjára.

Másoknak is volt annyi eszük, mint nekem. Mások is kiváltották egy húszasért a nyugdíjas-bérletet. A kocsin csupa nyugdíjas utazott.

Gyöngyi László

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Milyen nevelési elveket vallanak?

Minden szülőnek idejekorán el kell döntenie, mire tanítja gyermekét. Arra, hogy vegyen példát róla, vagy pedig arra, hogy sohase hazudjon!

D. F.

A példaadást tartom a legfontosabbnak. Ha a gyerekek rendesen viselkednek, szófogadók, fegyelmezettek, tisztelettudók, udvariasak, szorgalmasak, másoknak nem ártanak, mindenkin igyekeznek segíteni, nem káromkodnak, nem pletykálnak, nem részegeskednek, nem háborúznak, akkor bizonyos, hogy jótékonyan befolyásolják a felnőttek magatartását.

F. L.

Egészen modernet, de körszakáll nélkül.

F. Gy.

Itt valami tévedés lesz, én csak egy beosztott vagyok.

(f—p)

Mindenben Makarenkót követem. Nem is volt még semmi baj a szráccal, pedig már több mint háromhetes.

G. Sz.

Bele kell plántálni a fogékony fiatal lelkekbe: ha a tehetség vasszorgalommal párosul, már csak protekció kell az érvényesüléshez.

K. A.

Hiába minden. Erre én vagyok a legjobb példa.

M. Gy.

Gondosan el kell dugni régi iskolai bizonyítványunkat a gyerek elől.

P. L.

Attól függ, mit akarok elérni: azt, hogy rendes ember legyen a gyerekből — vagy azt, hogy boldoguljon?

R. B.

Ha a gyerek eléri a negyvenedik életévét, a nevelést abba kell hagyni, mert ezen az életkoron felül a gyermek már érzéketlen a pedagógia iránt.

S. P.

Az okos meggyőzés híve vagyok. Állítsuk gyermekünk elé saját példánkat, meséljünk neki küzdelmes ifjúságunkról, a szülők, nagyszülők, dédszülők kötelező tiszteletéről és egyéb magasztos dolgokról. Ha pedig röhögni kezd, kenjünk le két jókora pofont, mert csak ily módon fojthatjuk el csírájában a nemzedéki ellentéteket.

S. A.

Le a vakfegyelemmel! — ez a legfontosabb nevelési elv. Ezért, ha a gyerek valamit követel, ragaszkodjunk ahhoz, hogy okát adja, mielőtt engedelmeskedünk.

(t.)

JÓL SIKERÜLT ÜTÉS

(„Ici Paris")

Import Humor

GYANÚS BŐKEZŰSÉG

– Mi az, drágám, hát mégis hagytad magad megvesztegetni?!

(„Punch," London)

AZ ÓVATOS PAPAGÁJTULAJDONOS

(„Humanite Dimanche" Párizs)

Teljesen elszakadt az élettől

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIDOBTÁK A DOBKOSARAT

Megvásároltunk a Kömlődi Gépállomástól egy 1954-es gyártmányú, 1220-as golyóscsapágyas MÁVAG-cséplőgépet. Ehhez a masinához keresünk egy alsó (1220 x 80-as), és egy felső (1220 x 42,5-es) dobkosarat. Miután a környéken nem találtunk megfelelő alkatrészt, felkerestük a Mezőgazdasági Gépalkatrész Ellátó Vállalat központi raktárát Budapesten, ahol közölték velünk, hogy három hónappal ezelőtt kiselejtezték a szóban forgó dobkosarakat, és a zúzdába küldték, ócskavasként.

Két kérdés izgat bennünket:

1. Miért selejtezik ki a még használatban levő géptípusok alkatrészeit?

2. Akad-e még hely az országban, ahol nem voltak ilyen „szorgalmasak" a selejtezők – s ahol nem kapnánk *kosarat*, ha *dobkosarat* kérnénk?

Ha tudsz ilyen helyet, Matyikám, sürgősen értesíts bennünket:

Aranykalász Tsz vezetősége
Dad, Komárom megye

Író-olvasó találkozás

– Fog írni egy krimit a tévének, vagy nem fog? . . .

Kérdez a gyerek

– Anyu, hogy születik a szülő? . . .

Nagy konty

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„PIKÁNS ÜGY"

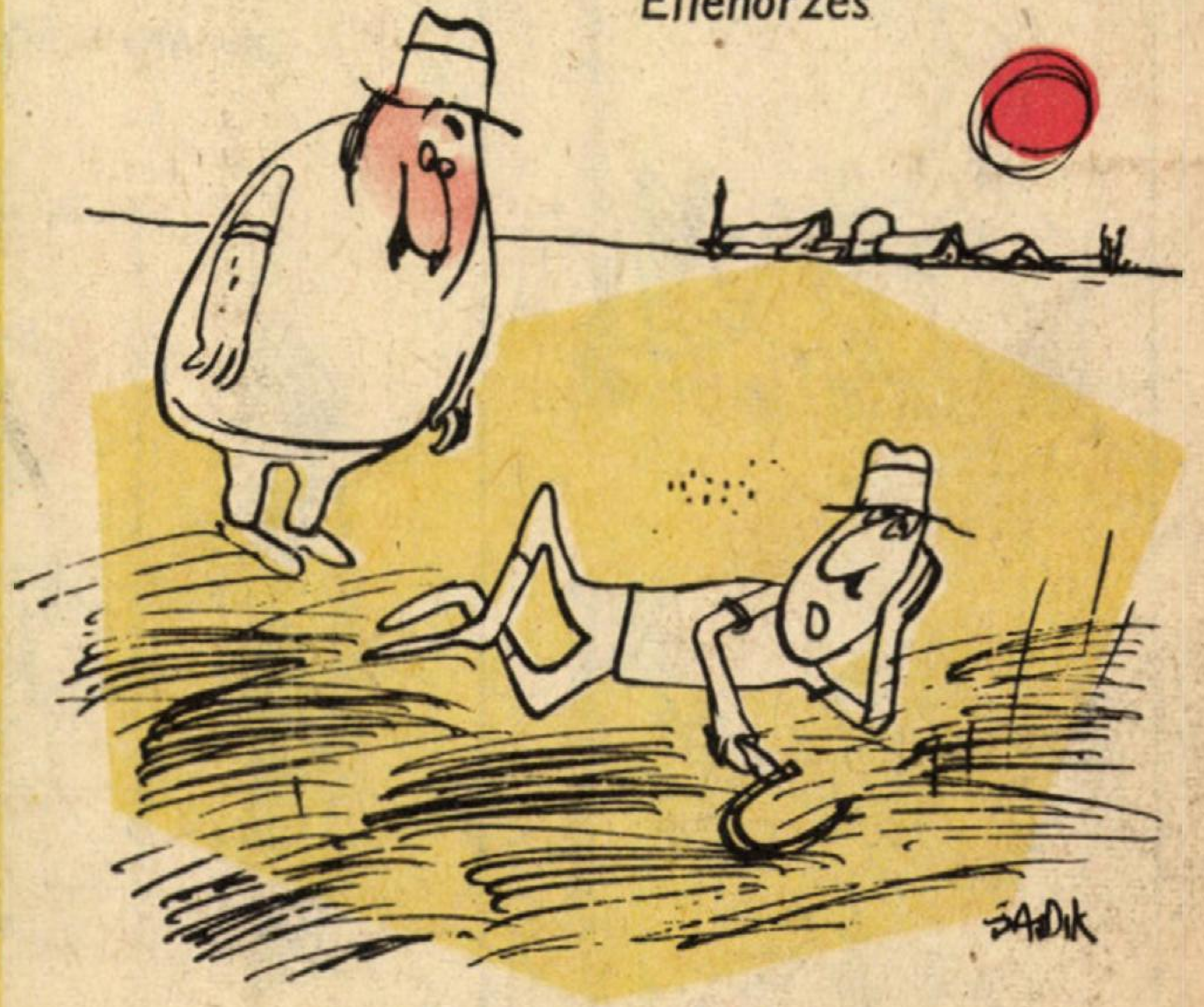
Elnézést kérek a Ludas Matyi olvasóitól, ha nem tudom kielégíteni a fenti címmel kapcsolatban támadt igényüket. Arról van szó, hogy lányomnak ortopéd cipőre van

szüksége, s az igényléshez különböző igazolásokat kellett beszereznem annak bizonyítására, hogy kiskorú lányomnak nincs jövedelme, én tartom el. Nem akarom részletezni az iratbeszerzés hosszú folyamatát, annak csak egyetlen állomását szeretném ismertetni. Amikor felettes hatóságom SZTK-osztályán azt mondták, hogy hozzak igazolást a lányom iskolájából, közöltem, hogy a gyerek most érettségizett, egyetemre még nem vették fel, állása nincs. „Ez pikáns ügy!" – mondta az illető. Majd látva megrökönyödésemet, így folytatta: „Szóval az igénylő már nem jár iskolába, és még nem dolgozik!" Most tovább gyűjtöm a papírokat, mert bízom abban, hogy az ilyen senki földjén bolyongó, társadalmon kívüli számkivetett egyén is jogosult orvosi ellátásra.

Dr. Z. M.

Ellenőrzés

– Kérem, a búza is ledőlt . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.1474 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504